

קונטרס

תקון שוֹבְבֵי"ם

יִוְרָה תְּקוּנִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים לְכָל מִי שֶׁפָּגַם בַּפְּגָם
הַבְּרִית, בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְיִרְבֶּה
לְחַזֵּק וּלְאַמֹּץ אוֹתָם, שֶׁיַּחְזִיקוּ מֵעַמּוּד לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבַּרַךְ.

אֲשֶׁר כָּתַב הֶרֶב הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי וְכו', אִישׁ הָאֲשִׁפוּלוֹת,
שֶׁהֵלַל בּוֹ וְכו', רַא"שׁ חֲבוּרַתְנוּ חֲסִידֵי מְרִסְלָב

כְּבוֹד קִדְשַׁת הֶרֶב הַצַּדִּיק מוֹהֲרָא"שׁ זצ"ל

בַּעַל מַחְבֵּר

סֵפֶר "שֵׁפֶת הַנְּחֹל" - פְּרוּשׁ וּבִאֵוָר עַל כָּל הַסְּפָר הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא "לְקוּטֵי-מוֹהֲרָ"ו,
וּסְפָרֵי שו"ת "אֲשֶׁר בְּנַחֲל", וְעוֹד סְפָרִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים, הַבְּנוּיִם וּמִקְסָדִים עַל-פִּי
דְּבָרֵי רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֶן הַגִּנָּז וְהַצֶּפֶן, בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא עַל-אַה, אֲדוּנָא
מִזְרֵנוּ וְרַבֵּנוּ

רַבִּי נַחְמָן מְרִסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְּבָרֵי תַלְמִידוֹ, מִזְרֵנוּ הַנּוֹאֵן הַקְּדוֹשׁ, אֹרֶן נִפְלֵא, אֲשֶׁר כָּל רֹו לֹא אָנִים לֵיהּ

רַבִּי נִתָּן מְרִסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

הוֹבָא לְדַפּוּס ע"י חֲסִידֵי מְרִסְלָב עִירֵי"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

קונטרס

תקון שובבי"ם

א.

סבת החטא ותקונו

הרהורים רעים שמהרהר כל מיני מחשבות מגנות. תקונו — לחשב רק מחשבות של אמונה בו ותברך, ולהרהר בדברי תורה, ולחדש חדושים, לבנות ולפרק ולבאר לעצמו ברורי הלכות.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר אין עוד דבר שעוקר את האדם ממנו ותברך כמו ההרהורים רעים, שמהרהר הרהורי גאוף, אשר דבר זה גורם לאדם שיחטא בפגם הבטית — הוצאת זרע לבטלה, ויבוא לידי מקרה לילה, רחמנא לצלן, כמאמרם ז"ל (עבודה נזה כ:): "ונשמרת מכל דבר רע" (דברים כג, י), שלא יתרהר אדם ביום ויבוא לידי טמאה בלילה;

כי הכל בא רק מחמת הרהורים רעים, שאדם חושב בדברי נאוף, לבסוף נקשל בנאוף. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (נדה יג): כל המביא עצמו לידי הרהור, אין מכניסים אותו במחצתו של הקדוש-ברוך-הוא; כי הרהור שאדם מהרהר בעברה, זה מביא אותו אחר-כך לעשות את העברה, ובפרט החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, לא בא לאדם, אלא על-ידי שמהרהר וחוזר וממהרהר, כמאמרם ז"ל (יומא טז): הרהורי עברה קשים מעברה; ולכן עליך לזכור, אהובי, בני! שכל החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, בא רק על-ידי הרהורים רעים ומחשבות זרות. ורבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קיד), שצריכים להזהר מאד מאד מהרהור רע, כי אלו הרהורים רעים שאדם מהרהר, זה מה שמביא אותו, ורחמנא לישזבן, לכל מיני חטאים ועוונות, ובפרט לחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה. ואל תחשב שאין בידך להטות את מחשבתך אל מחשבות קדושות, כי כבר אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ג'): המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו; כי אי אפשר שיהיו שתי מחשבות ביחד כלל, ואפלו אם לפעמים הולכת מחשבתו ומשוטטת בדברים אחרים, ביד

הָאָדָם לְהַטוֹתָהּ בְּעַל פְּרָחָה אֶל דְּרָךְ הַיָּשָׁר, וְלַחֲשֹׁב
 מַה שְּׂרָאוּי. וְהוּא כְּמוֹ סוּס הַפּוֹנֶה מִהַדְרָךְ שְׂתוּפָסִים
 אוֹתוֹ בְּאַפְסָר, וּמַחְזִירִים אוֹתוֹ בְּעַל פְּרָחוֹ אֶל דְּרָךְ
 הַיָּשָׁר, כְּמוֹ-כֵן הוּא בְּמַחֲשָׁבָה מִמֶּשׁ, שְׂיִכּוּלִים
 לְתַפְסָה בְּעַל פְּרָחָה לְהַשִּׁיבָה אֶל הַדְרָךְ הָרְאוּיָה.

וְלִכֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנִי, מַה לְּפָנֶיךָ! כָּל הַחֲטָא
 הַמְּגַנֶּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה שְׂאֵתָה חוּטָא,
 הוּא בָּא רַק מִמַּחֲשָׁבוֹת וְהַרְהוּרִים רְעִים, שְׂאֵתָה
 מְהַרְהֵר וְחוֹזֵר וּמְהַרְהֵר בְּכָל מִינֵי שְׂקוּץ, תַּעֲוֹב
 וְזָהוּם. וּבְאֵמֶת אָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א',
 סִימָן מא), שֶׁהַיֵּצֵר הָרַע הוּא הַמַּחֲשָׁבוֹת רְעוֹת, וְהַיֵּצֵר
 טוֹב הוּא הַמַּחֲשָׁבוֹת טוֹבוֹת, אִם אָדָם חוֹשֵׁב רַק
 מִנְאוּף כָּל הַיּוֹם, וּמְהַרְהֵר כָּל מִינֵי זָבָל וְלִכְלוּף, אֲזִי
 הוּא עוֹקֵר אֶת עֲצָמוֹ מִשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, כִּי מִמֶּשִׁיף עַל
 עֲצָמוֹ תִּבְעֶרֶת הַמְּדוּרָה שֶׁל הַיֵּצֵר הָרַע בְּנְאוּף, וּבָא
 לְיַד הַחֲטָא הַמְּגַנֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה. וַיֵּשׁ
 שְׁנָפְלוּ כָּל-כָּף, עַד שֶׁהֵם חוֹשְׁבִים וּמְהַרְהֵרִים תָּמִיד
 מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל נְאוּף, עֵרֶם, תַּעֲוֹב וְזָהוּם, וְכָל-כָּף
 נִכְנָסוּ בָּזָה, שֶׁשָּׁקְשָׁה לָהֶם לְצֵאת מִזֶּה. וְלַהֲפֹךְ, כְּשֶׁאָדָם
 מִתְגַּבֵּר בְּמַחֲשָׁבָתוֹ, וְחוֹשֵׁב מַחֲשָׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת, אֵיךְ
 שֶׁכָּל הָעוֹלָם כָּלוּ הוּא אֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,

ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות
 אלקותו? תברך, על-ידי-זה זוכה לסלק ממנו את
 היצר הרע הבורע בו בתאות נאוף. כי הכל תלוי כפי
 המח מחשבה, פמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ן, חלק א', סימן כא): במקום שאדם חושב, שם
 כל האדם. ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך!
 מאחר שקלקלת כבר בפגם הברית — הוצאת זרע
 לבטלה, ואתה חושב ומהרהר בכל מיני תעוב
 וזהים, ונכנסת כבר בתוך הלכלוך הזה, ראה
 להתחזק ביתר שאת וביתר עז לדחות את כל
 המחשבות זרות המענות אותך. ומה טוב ומה נעים
 אם תזכה לחדש חדושי תורה, אשר אמר רבנו ז"ל
 (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קה), שבזה שאדם חשב
 והרהר מחשבות זרות והרהורים רעים, ועקר את
 עצמו מהקדשה, תקונו — שיתחיל להרהר בדברי
 תורה, ויחדש חדושי תורה, ויקשר דברי תורה
 ממקום למקום, וזה יהיה תקון על מחשבות זרות.
 ולכן עקר תקון ימי השוכבי"ם הוא, לתקן את
 המחשבות וההרהורים הרעים, כי עקר תקון
 המחשבה הוא להיות שב ואל תעשה גם במחשבה,
 ויבטל את עצמו לגמרי אל האין סוף ברוך הוא,
 וימשיך בתוך מחשבתו רק תורה, פמוכא (לקוטי-

הלכות, שבת, הלכה ז', אות מב), שזה סוד קדשת שבת, שבשבת נתנה התורה, ואז הוא גלוי האין סוף ברוך הוא בתכלית ההתגלות. ולכן כנגד זה שהכנסת במחך לכלוף, זהו ונתעוב של הרהורים רעים, ראה להכניס בעצמך מחשבות של אמונה פשוטה בו יתברך, ותציר בדעתך איך שכל העולם כלו הוא אור אין סוף ברוך הוא, ותבקש ותתחנן ממנו יתברך, שתזכה למחשבות קדושות וטהורות, וכן תקשר בתוך מחשבתך תורה. ואם תוכל לקשר דברי תורה ממקום למקום — אין למעלה מזה, כי בזה שהחזרת במחשבתך הרהורים רעים שההרהר בזממת תאות נאוף, עד שבאת לידי חטא המגנה ביותר, שהוא הוצאת זרע לבטלה, כנגד זה ראה לקשר בתוך מחשבתך דברי תורה, ותקשרם ממקום למקום. ואם לא תזכה לחדש בעצמך, מה טוב ומה נעים אם תעין בספרי שאלות ותשובות, שזה מקשה וזה משיב, זה בונה וזה סותר בדברי תורה, וזו תשובה על הרהורים רעים שאדם הרהר וחשב מחשבות של זנות, ועל-כן כל שאלה ותשובה של חכמי ישראל האמתיים, כשאדם מכניס את עצמו בהם, הוא מתקן את החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, שבא דיקא על-ידי הרהורים רעים

ומחשבות זרות, פי לא יבוא אדם לידי חטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, אלא על-ידי שמהרהר וחוזר ומרהר. ולכן אמרו חכמינו הקדושים (אבות דרבי נתן, פ"ק כ'): כל הנותן דברי תורה על לבו, מבטל ממנו הרהורי חרב ורהורי רעב, הרהורי שטות, הרהורי זנות, הרהורי יצר הרע ורהורי אשת איש, הרהורי דברים בטלים, הרהורי על בשר ודם, פי הכל תלוי רק כפי הרהורים רעים, רחמנא לישזבן, וכן מובא (זהר ויצא קנה): כל מלין דעלמא אזלין בתר מחשבה ורהורא [כל מה שעבר על האדם בעולם תלוי רק כפי המחשבות זרות ורהורים רעים שמהרהר בהם]. ולכן ראה, אהובי, בני! לתקן את מחשבתך כנגד זה שמהרהר בכל מיני הרהורין בישין ורהורים מלכלכים, והכנסת במח מחשבתך כל מיני שקוץ, תעוב, זהום וערם, ראה להכניס בעצמך עכשו מחשבות של תורה, כמובא (זהר ויחי רכב): כד חמי בר גש דהרהורין בישין אתנן לגביה תעסק באורייתא [אם אדם רואה שנכנסים בו מחשבות זרות, ירהר בהרהורי תורה].

ולכן עקר תקון פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, תקון המחשבה, העקר לקשרה אל התורה,

כּמוֹכָא בְּדַבְרֵי מוֹהֲרַנְ"ת ו"ל (לקוטי הלכות, דינים, הלכה ד', אות ד'), שְׁאֵדָם צָרִיף לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ רַק לְחֹשֶׁב בְּדַבְרֵי תוֹרָה. וְאֵל תַּחֲשֹׁב שֶׁזֶה דָּבָר קַל, כִּי הֵיִצֵּר הָרַע נִקְרָא גִּנְב, כּמוֹכָא בְּדַבְרֵי מוֹהֲרַנְ"ת ו"ל (לקוטי הלכות, גְּנֵבָה, הַלְכָה ד', אות ב'), שֶׁהֵיִצֵּר הָרַע נִקְרָא גִּנְב, שְׂגוֹנֵב אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹף הָאָדָם תָּמִיד בְּכֹל מִינֵי עֲרֻמוּמִיּוֹת לְהִתְחִיל לְחֹשֶׁב וּלְהַרְהֵר הַרְהוּרִים רָעִים, שֶׁזֶה מֵה שְׁעוֹקֵר אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, עַד שֶׁהוּא בָּא לִיְדֵי חֲטָא הַמְּגַנֵּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה. וְלִכֵּן אִם אֶתָּה רוֹצֵה לְתַקֵּן אֶת זֹאת רְאֵה לְמַסֵּר אֶת נַפְשְׁךָ לֹא לְהַנִּיחַ שׁוֹם מִחֲשָׁבָה רָעָה, וְאִפְלוּ שֶׁהַמְּחַשְׁבוֹת רָעוֹת יִרְדְּפוּ אַחֲרֶיךָ, כִּי מִי שְׂנֹכְנֵס בְּתוֹף מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְהַרְהוּרִים רָעִים, וְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְחֹשֶׁב בְּנֵאוֹף, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, עַד שֵׁישׁ בְּנֵי־אָדָם שְׁכַל־כֶּף שְׁקִעוּ בַּתְּאוּהַ הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל שְׁקוּץ, תַּעוּב, זְהוּם, עֶרֶם, וְחוֹשְׁבִים וּמְהַרְהָרִים בְּנֻשִׁים, שֶׁדָּבָר זֶה מְחַמֵּם אוֹתָם, וְהֵם בָּאִים לִיְדֵי הַרְהוּרִים מְגַנִּים, עַד שֶׁמְגִיעִים לְהוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה. וְעַל־כֵּן מִי שֶׁרוֹצֵה לְתַקֵּן אֶת זֶה, עָלָיו לְהַחֲדִיר בְּעֲצָמוֹ רַק מִחֲשָׁבוֹת שֶׁל אֱמוּנָה, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדִיעַ, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וַיִּצִּיר בְּדַעְתּוֹ, אֵיךְ שְׁכַל הָעוֹלָם

כלו הוא אור אין סוף ברוך הוא, ויכניס את עצמו
 בחדושי תורה, ויחדש חדושי תורה אמתים, כי אין
 עוד תקון לפגם הברית כמי שמחדש חדושי תורה,
 ומזכה את הרבים. ואם אינם בר הכי, מה טוב ומה
 נעים שיעין בשאלות ותשובות של חכמי ישראל,
 אשר שואלים ומשיבים ומחדשים חדושים חדשים
 בכל פעם, ומקשרים את התורה ממקום למקום,
 שזה בעצמו תקון על חטא המגנה של הוצאת זרע
 לבטלה. ועל כל פנים אם מתגברות עליך, אהובי,
 בני, מחשבות זרות והרהורים רעים, וקשה לך
 להנצל מזה, כבד אמר מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות,
 קריאת התורה, הלכה ו', אות יב), שצריכים לברח מהם
 ולא להסתפל על זה כלל, ויעשה עצמו כאלו אינו
 יודע, וממילא יסתלקו ממנו כל המחשבות זרות. כי
 באמת המחשבות זרות רצות אחרי האדם, אבל אם
 הוא רק ממשיך את עצמו אליו יתברך, ולא שם לב
 אל ההרהורים רעים הרודפים אחריו, אלא בורח
 תמיד אליו יתברך, לבסוף הם נפרדים ממנו. ולכן
 ראה, אהובי, בני, מה לפניך! אל תסתפל על מה
 שהמחשבות זרות רודפות אחריך ורוצות להרס
 אותך לגמרי, כי כבד מובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל
 (לקוטי הלכות, שפתין בקרקע, הלכה ד', אות ד'), שהבחירה

ביד האדם לתפס מחשבתו ולפרס מחצות המחין
 לחשב בדבר אחד, ולהנצל מתאות נאוף; כי אי
 אפשר להנצל מתאות נאוף, אלא על-ידי שמרגיל
 את עצמו להרהר בדברי תורה ובדברי אמונה. ולכן
 ראה לחפש ולבקש ולמצא בעצמך נקודות טובות,
 ואף פעם אל תתיאש, ואפלו שפכר חטאת בחטא
 המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, שפא בדרך
 כלל רק על-ידי הרהורים רעים שההרהר, על-ידי
 שתהיה חזק לצאת מזה, ויתרהר רק בדברי תורה,
 אז תזכה לתקן בשלמות את מח מחשבתך. אבל
 עליך לדעת, אשר פגם המחשבה זה אפלו כחוט
 השערה, פמוכא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקושי-הלכות,
 וזיקיו, הלכה ד', אות ג'), שעל-ידי-זה שאדם אינו נזהר
 במחשבות זרות, הוא יכול לתעות בדרךכים נבוכים,
 שזה מה שאנו רואים, שבני-אדם אשר רוצים לחזר
 בתשובה שלמה, במקום לתקן את אשר קלקלו, הם
 נופלים עוד יותר ועוד יותר על-ידי שמכניסים
 בעצמם כל מיני מחשבות רעות והרהורים רעים,
 וחושבים פאלו תקוין הברית תלוי באיזה דבר אחר
 מלבד תקוין המחשבה. וכאמת בימי שובבי"ם אז
 הוא הזמן לתקן את המחשבה, כי אדם צריך לזכור,
 שעם ישראל היו במצרים, במקור הנאוף, כי אמרו

חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תָּנָא דְבֵי אֱלֹהֵי רַבָּה, פֶּרֶק ז'): אֵין לָךְ
 אִמָּה בְּעוֹלָם, שְׁהִיתָה שְׁטוּפָה בְּדַבְרִים מְכַעְרִים
 וְחֲשׂוּדָה בְּכַשְׁפִּים וּבְזוּמָה וּבְכָל מַעֲשֵׂים רְעִים, אֶלָּא
 הַמְצָרִים בְּלָבָד, לְפִיכָךְ בָּא לָהֶם לְמַצְרִים תִּקְלָה עַל
 יָדָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְזֶה הָיָה הַנְּסִיּוֹן שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁהֶצְרָכּוֹ לְהַזְדַּבֵּךְ בְּמַצְרִים, וְלִרְאוֹת אֶת זְהַמַּת הַנְּאוּף
 שְׁהָיָה בְּמַצְרִים, וְלִכֵּן יָמִים אֵלוֹ יָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם
 שְׁקוֹרָאִים בָּהֶם פְּרָשִׁיּוֹת: שְׁמוֹת, וְיֶאֱרָא, ב'א,
 ב'שְׁלַח, י'תָרוֹ, מ'שְׁפָטִים, שְׁאָז חוֹזְרִים עַל כָּל
 הַסְּפּוֹר, אֵיךְ שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּמַצְרִים. וְלִכֵּן יָמִים
 אֵלוֹ מְאֹד מְסֻגְלִים לְחַקֵּן אֶת פָּגַם הַמַּחְשָׁבָה, שְׁאָדָם
 חוֹטֵא בְּהִרְהוּרִים רְעִים, וּבָא לְיַדִּי חֲטָא הַמְּגַנָּה שֶׁל
 הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה. וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תּוֹרַת
 כְּהֵנִים אַחֲרָי): מִגִּיד הַפְּתוּב, שֶׁמַּעֲשִׂיהֶם שֶׁל מְצֻרִיִּים
 מְקַלְקְלִים מְכַל הָעַמִּים, כִּי הַמְצַרִּיִּים הָיוּ שְׁטוּפִים
 בְּזוּמָה וּבְזוּנוֹת. וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בַּמְדָּבָר רַבָּה,
 פְּרָשָׁה ג', סִימָן ד'): לֹא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל אֶלָּא עַל
 שֶׁהִרְחִיקוּ עֲצָמָם מִן הַזְּנוּת; וְלִכֵּן הוֹצִיאָם מִמְצָרִים.

וְלִכֵּן בְּיָמֵים אֵלוֹ יָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, הֵם תְּקוּיִן לְפָגַם
 הַבְּרִית — הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁבָא עַל-יַדִּי
 הִרְהוּרִים רְעִים, וְאִם אָדָם יִקְבַּל עַל עֲצָמוֹ לְשַׁמֵּר אֶת

מח מחשבתו, וכנגד זה שהרהר עד עכשו
 בהרהורים רעים, יתחיל להרהר בהרהורים
 ומחשבות קדושות, באמונה בו יתברך, ויציר תמיד
 בדעתו איך שכל העולם כלו הוא אור אין סוף ברוך
 הוא. וכן יחדיר בעצמו מחשבות של תורה, ובפרט
 שיציץ בספרי שאלות ותשובות, שמקשים ושואלים,
 עונים ומפרשים בדברי תורה, על-ידי-זה יזכה
 לתקון נצחי; אשרי מי שמקדש ומטהר את מח
 מחשבתו, ואינו מהרהר שום הרהור רע, ומכניס
 במח מחשבתו מחשבות קדושות, שעל-ידי-זה יזכה
 לתקן את כל העבר שלו; אשרי לו בזה ואשרי לו
 בבא!

ב.

סבת החטא ותקונו

הסתכליות מגנות שמסתכל על נשים ועל תמונות
 תועבה וכל דבר המגרה את היצר, תקונו —
 על-ידי שמסתכל תמיד רק אליו יתברך, ומתמיד
 בלמוד התורה הקדושה, ומסתכל על פני הצדיקים
 צריך שתדע, אהובי, בני! אשר חכמינו

הקדושים אמרו (סנהדרין מה:): אין יצר הרע שולט אלא במה שעניו רואות; ולכן מי ששולט על עיניו ולא מסתכל על נשים, ובפרט בדור הזה, אשר הן הולכות ערמות פחיות השדה, הוא אף פעם לא יכשל בחטא ועון של פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה; כי עקר החטא המגנה הזה בא לאדם רק מחמת שמסתכל על נשים פרוצות וחשופות, אשר זה מגרה את יצרו הרע, עד שמתחמם ובא לידי חטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (יומא עד): טוב מראה עינים באשה יותר מגופו של מעשה, שנאמר (קהלת ו): "טוב מראה עינים מהלך נפש", כי בזה שאדם מסתכל על אשה ומהרהר אחריה, זה יותר חמור משעבר עברה עמה, כל-כף הקפיד הקדוש-ברוך-הוא על קדשת העינים. וכך אמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה, פרשה י'): מה ראה הקדוש-ברוך-הוא לשאל מישראל הלב והעינים שיהיו אחרי? לפי שעברה תלויה בהם, העינים רואות את הזונה והלב מהרהר אחריה. ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות יב:): "אחרי עיניכם" — זה הרהור עברה; פי אדם צריך לשמר מאד על עיניו, פי העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים (טור ארח חיים, סימן א');

וְעַל-כֵּן לֹא בַחֲנָם שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּכֹא
 בַתְּרָא נז:): וְעוֹצֵם עֵינָיו מִרְאוֹת בְּרַע, זֶה שְׁאִין
 מִסְתַּפֵּל בְּנָשִׁים בְּשַׁעַה שְׁעוֹמְדוֹת עַל הַכְּבִיסָה, שְׁאֵז
 הִיא מִתְגַּלִּית קֶצֶת. וּכְשֶׁאָדָם בָּא לְהִסְתַּפֵּל עָלֶיהָ בָּא
 לְיַדֵּי הַרְהוּר עֲבָרָה, וּמִכָּל שֶׁפֶן עֲכָשׁוּ שְׁהִתְרָה
 הַרְצוּעָה, שֶׁהַנָּשִׁים הוֹלְכוֹת בְּבִגְדֵי שַׁחַץ וּפְרִיצוֹת,
 כְּדִי לְהַכְשִׁיל בְּנֵי-אָדָם בְּעֲבֻרוֹת וְהַרְהוּרִים רָעִים, עַל
 אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שְׁצָרִיכִים לְשִׁמּוֹר מְאֹד מְאֹד עַל
 הָעֵינַיִם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (ירושלמי בְּרֻכּוֹת פֶּרֶק
 א', הַלְכָה ה'): לְבָא וְעֵינָא תַרְיִן סְרֻסְרִי דְחֻטָּאָה, אָמַר
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: אִם יְהִיבִית לִי לִיבָא וְעֵינָא, אָנָּא
 יָדַע דְּאֵת לִי. כִּי בְּרַגַע שְׁאָדָם מְקַדֵּשׁ וּמְטַהֵר אֶת
 עֵינָיו, וְאֵינוֹ מִסְתַּפֵּל עַל נָשִׁים, כְּכֹר יֵשׁ לוֹ טְהָרַת
 הַלֵּב, וְלֹא יָבוֹא לְיַדֵּי הַרְהוּרִים רָעִים, וְלֹא יִתְחַמֵּם
 לְעֵבֵר עַל הַחֻטָּא הַמְּגַנָּה הַמְּזוּהָם שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע
 לְבִטְלָה, שְׁבָא רַק עַל-יַדֵּי פָגֵם הָעֵינַיִם. וְעַל-כֵּן
 הִזְהִירָנוּ רַבֵּנוּ ז"ל וְאָמַר (סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, אוֹת רֵאשִׁי, סִימָן
 ט'): כְּשֶׁאָדָם יוֹצֵא לְשׁוֹק וּמִתְיָרָא שְׁלֹא יָבוֹא לְיַדֵּי
 הַרְהוּר, עַל-יַדֵּי הָרֵאשִׁי שְׁיִרְאָה נָשִׁים יְפוֹת, יֹאמַר
 הַפְּסוֹק (יִשְׁעִיהָ לֵג): "הֵן אֲרָאֲלָם צְעָקוֹ חֻצָּה, מִלְּאֲכִי
 שְׁלוֹם מֵר יִבְפִּינִין"; כִּי גַם הַמְּלָאכִים צוֹעֲקִים וּבוֹכִים
 עַל אָדָם שֶׁהוֹלֵךְ שׁוֹלֵל אַחַר עֵינָיו, וּמְשׁוֹטֵט בַּחוּצוֹת

ומסתפל על נשים ואינו קולט, איך שהסמ"ך-מ"ם
 רץ אחריו, כי בו ברגע שאדם מסתפל על נשים,
 מתלבש בו הסמ"ך-מ"ם ומחטיאו אחר-כך בפגם
 הברית — הוצאת זרע לבטלה, וביא לידי בזיונות
 גדולים. ולכן אמר רבנו ו"ל (ספר-המדות, אות ראיה,
 סימן ח'): מי שעוֹצֵם עיניו מראות ברע, על-ידי-זה
 נצול מבזיונות, כי אין לך בזיון גדול מזה שאדם
 מפקיר את עיניו, ומסתפל על נשים, אשר דבר זה
 הוא מחלה, רחמנא לצלן, כִּאֲשֶׁר מצוי בין בני-אדם,
 שנטבעו במחלה המגנה הזו, שהם מכרחים
 להסתפל על כל אשה העוברת ברחוב, עד שהם
 משתגעים לגמרי, וזה מביא אותם אחר-כך לידי
 פגם הברית הוצאת זרע לבטלה. והתקון לכל מי
 שנפל כבד בפגם זה, על-ידי הסתפלות על נשים,
 שיקרא שני פסוקים של קבלת על מלכות שמים,
 שהם: ש"מ"ע ישרא"ל הו"ה אלהינו הו"ה אח"ד,
 ברוך ש"ם כבוד מלכותו לעולם וע"ד, בבכיה
 עצומה (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לו), כי על-ידי
 אמירת שני פסוקים אלו נתחזקת אצלו האמונה,
 וזוכה להסתפל רק על הקדוש-ברוך-הוא; כי באמת
 אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל
 אלקות גמור הוא. ולכן כשאדם מסתפל על נשים

ומְהֵרָה אַחֲרֵיהֶן, עַל-יְדֵי-זֶה בָּא לְיָדֵי כְּפִירוֹת
 וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת, שְׁעוֹשֶׂה מִהֵן מְצִיאוֹת בְּפָנָי עֲצָמָה.
 וְלָכֵן מוּבָא בְּזֵהָר (קְדוּשִׁים פד): כִּד תְּזִי ר' שְׁמַעוֹן נָשִׁי
 שְׁפִירִין, אָמַר: אֵל תִּפְנוּ אֶל אֱלִילִים; וּמָה הַקָּשֶׁר?
 אֲלֵא כִּיּוֹן שְׁאָדָם מִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים וּמְהֵרָה אַחֲרֵיהֶן,
 עוֹשֶׂה מִהֵן מְצִיאוֹת בְּפָנָי עֲצָמָה, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא
 כְּאֵלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. וְלָכֵן עָקַר הַתְּקוּן הוּא
 עַל-יְדֵי תִקּוּף הָאָמוּנָה, שְׁאָדָם צָרִיף לְהִתְחַזֵּק בְּאָמוּנָה
 בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְהִסְתַּכֵּל עַל כָּל דְּבָר רַק עַל רוּחַנִיּוֹת
 חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ? תִּתְבָּרַךְ הַמַּחֲיָה וּמְהִיָּה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה,
 כְּמוֹ שְׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן א'),
 שְׁאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיף לְהִסְתַּכֵּל עַל הַשֶּׁכֶל שֵׁישׁ בְּכָל
 דְּבָר. וּבַפְּרָט בִּימֵי שׁוּבְבֵי"ם, שְׁאֵז קוֹרְאִים אֶת
 הַפְּרָשִׁיּוֹת שְׁמוֹת, וְ'אָרָא, ב'א, ב'שֶׁלַח, י'תָרוּ,
 מ'שְׁפָטִים, שְׁמִזְפִּירִים בְּהֵן מָה שְׁעֵבֵר עַל עַם יִשְׂרָאֵל
 בְּמִצְרַיִם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה, פֶּרֶשָׁה
 יג, סִימָן ד'): כָּל הַמְּלַכְיּוֹת נִקְרְאוֹת עַל שֵׁם מִצְרַיִם, עַל
 שֵׁם שְׁהִיּוּ מִצְרַיִם לְיִשְׂרָאֵל. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
 (וַיִּקְרָא רַבָּה, פֶּרֶשָׁה כג, סִימָן ז'): כְּשֶׁהִיּוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם,
 הִיּוּ מִצְרַיִם בְּעֲלֵי זְנוּת, וְעַם יִשְׂרָאֵל הִצְרִיכוּ לְהִיּוֹת
 בְּיַנְיָהֶם, שְׁהִיּוּ הַכִּי מוֹזְהָמִים, כְּמֵאמָרָם ז"ל (תּוֹרַת
 כְּהִנִּים אַחֲרָי): מִגִּיד הַכְּתוּב, שְׁמַעְשִׂיהֶם שֶׁל מִצְרַיִם

מקלקלים מכל העממין. ואמרו (תנא דבי אליהו רבה, פ'ק"ז): אין לך אמה בעולם שהיתה שטופה בדברים מלצרים וחסודים בכשפים ובזמה ובכל מעשים רעים אלא המצרים בלבד, לפיכך בא להם המצרים תקלה על ידם של ישראל, ועם ישראל היו צריכים לראות את שקוץ תעוב וזהו ערם המצרים, ואף-על-פי-כן התחזקו והחזיקו מעמד. ולכן דיקא עכשו בימי שובבי"ם, שקוראים פרשיות אלו מגלות מצרים וגאלת עם ישראל, דיקא ימים אלו מאד מסגלים לתקן את פגם העינים, וצריכים להרגיל את עצמם להסתכל על כל פרט מפרטי הבריאה על הפנימיות, שהוא החיות אלקות המתייה ומנהיה ומקימת את הדבר הזה. וזו מעלת הצדיקים הגדולים והנוראים במעלה נוראה ונפלאה מאד, הדבקים באין סוף ברוך הוא, ואין להם שום הסתפלות בזה העולם כלל. אבל אתה, אהובי, בני! מאחר שפכר קלקלת בעיניך, והסתפלת על נשים, והרהרת הרהורים רעים, ובאת לידי חטא ועון החמור הזה של פגם הברית — הוצאת זרע לבשלה, הרגל את עצמך להסתכל על פני הצדיקים הדבוקים באין סוף ברוך הוא, ועל ידם גם אתה תזכה להגיע למעלה גבוהה. וזהו שאמר רבנו ז"ל

תקון שוכבי"ם

כג

(לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עה): הסתכלות פני הצדיקים לְבַד הוא גם-כן דְּבַר גְּדוֹל מְאֹד, כִּי הַתְּלִמִּיד חָכֵם וְהַצְּדִיק גְּדוֹל מֵהַתּוֹרָה, כְּמֵאמְרָם ז"ל (מפוח כב): כִּמְה טַפְּשָׁאֵי שְׂאָר אֵינְשֵׁי דְקִימוּ מִקְמֵי סְפָר תּוֹרָה וְלֹא קִימוּ מִקְמֵי גִבְרָא רְבָא; נִמְצָא, שֶׁהַתְּלִמִּיד חָכֵם הוּא גְּדוֹל יוֹתֵר מִן הַתּוֹרָה. וְאַצֵּל הַתּוֹרָה מְצִינּוּ שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (איכה רבה בפסיקתא): הַמְּאֹר שְׁבֵה מְחִזִּירוּ לְמוֹטָב, מְכַל שְׁכָן אֹר הַצְּדִיק, שֶׁהַהִסְתַּכְּלוּת בּוֹ לְבַד הִיא מוֹעִילָה לְקַדְּשָׁה מְאֹד. וְלִכֵּן הוּא דְּבַר גְּדוֹל מְאֹד לְהִסְתַּכֵּל עַל פְּנֵי הַצְּדִיקִים הַדְּבֻקִים בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה גַם הוּא יָבוֹא אַחֲרֵי-כֵן לְמַדְרַגָּה זוֹ, שְׂאִיר עָלָיו אֹר הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, כִּי (לקוטי-הלכות, גגבה, הלכה ג', אות ו'): הַעֲיֵנִים הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁל הַצְּדִיק הֵאֱמַת הֵם כְּלָלִיּוֹת שֶׁל ע' פָּנִים שֶׁל תּוֹרָה, שְׁמֵשׁם נִמְשָׁף אֹר הַעֵיִן הַעֲלִיּוֹן, הֵינּוּ הַשְּׂגָחַתוֹ הַפְּרָטִית שֶׁמְסַתְּפֵל עֲלֵינוּ. וּבְזֶה שְׂאֵדָם מְסַתְּפֵל עַל פְּנֵי הַצְּדִיקִים, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁף עָלָיו אֹר וְזִיו וְדַבְּקוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ. וְלִכֵּן כָּל מִי שִׂוְדַע שְׁפָגַם בְּעֵינָיו, עָקַר תְּקוּנּוֹ — שֶׁיִּסְתַּכֵּל עַל פְּנֵי הַצְּדִיקִים, וְיִתְבּוֹנֵן בְּמַעֲשֵׂיהֶם, וְיִתְבַּיֵּשׁ מֵהֶם מְאֹד, וְדִיקָא עַל יָדָם יָבוֹא אֶל מַדְרַגָּה זוֹ, שְׂיִתְבַּיֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ. וְכֵן צָרִיךְ

להרגיל את עצמו להסתפל בתורה הקדושה, כי התורה הקדושה היא חכמתו יתברך, ואם ידביק את עצמו באותיות התורה, על-ידי-זה תהיה עליה לנשמתו. ובאמת גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן רנד), אשר העינים הם דברים עליונים וגבוהים מאד, והם רואים תמיד דברים גדולים ונוראים, ואם היה אדם זוכה לעינים כפשוטו, היה יודע דברים גדולים רק ממה שעיניו רואות. ולכן צריכים מאד מאד לשמר על העינים, ולהסתפל רק על החיות אלקות, המחיה את הדבר הזה, ולהזהר לסתם את עיניו לגמרי, עד שלא תהיה לו שום הסתכלות בזה העולם (לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן סה); וכשאדם זוכה לשמר על עיניו בגשמיות וברוחניות, שלא יצא חוץ מהצמצום, על-ידי-זה זוכה לכלים לקבל בהם רוחניות אלקות, ונכלל באין סוף ברוך הוא.

וצריך שתדע, אהובי, בני! שזהו הדבר הכי קשה לאדם, לזכות להגיע אל קדשת וטהרת העינים, כי היצר הרע עובד מאד חזק על כל בר ישראל, להכשילו בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, על-ידי הסתכלות על נשים פרוצות, רחמנא

לִישׁוֹבֵן, וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן
 קכח), שֵׁשׁ אַנְשִׁים כְּשֵׁרִים קָצַת, שְׁנוּגָע יֵרָאת הַשֵּׁם
 בְּלִבּוֹ, מִשְׁפִּיל עֵינָיו קָצַת, וְאִינוּ מְסַתְּפֵל בְּנָשִׁים,
 אַף-עַל-פִּי-כֵן הוּא גוֹנֵב אֶת הָעֵין לְאַחַר יָד, וּמְסַתְּפֵל
 מִן הַצַּד, וְעַל זֶה צָרִיכִים הַרְבֵּה רַחֲמִים לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ
 יִתְבַּרֵךְ, שְׁלֹא יִכְשַׁל בְּרֵאיוֹת אֲסוּרוֹת, וַיִּדְבִּיק מִזֶּה
 מִחֲשַׁבְתּוֹ רַק בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וַיִּגְדֵּל אֶת עֲצָמוֹ
 לְהִסְתַּפֵּל עַל פְּנֵי הַצַּדִּיקִים הַדְּבוּקִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ
 הוּא, וְכֵן יִתְבּוֹנֵן בְּאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה. וְעַל כָּלֵם — צִיר
 לְעֲצָמוֹ שְׁמוֹתָיו יִתְבַּרֵךְ, וְזֶה יִמְשִׁיף עָלָיו אֹר וְזִיו
 וְחַיּוֹת וְדְבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ, כִּי עַל-יְדֵי שְׂאֵדָם
 שֵׁם לְפָנָיו עֵינָיו תָּמִיד אֶת שֵׁם הַנְּיָ"ה בְּרוּךְ הוּא,
 בְּכַחֲנִית (תְּהֵלִים טז): "שׁוֹיִתִּי הַנְּיָ"ה לְנִגְדֵי תָּמִיד",
 עַל-יְדֵי-זֶה מִמְּשִׁיף עַל עֲצָמוֹ קִדְשָׁה וְטָהָרָה, אֹר וְזִיו
 חַיּוֹת וְדְבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ. וּמִכָּל שְׂפָן מִי
 שְׂזוּכָה לְצִיר לְפָנָיו עֵינָיו אֶת הַד' שְׁמוֹת: ע"ב, ס"ג,
 מ"ה, ב"ן, שֵׁהֵם הַשְּׁמוֹת שֶׁל הָאֲרַבְעָה עוֹלָמוֹת:
 אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָה. וְהַשְּׁמוֹת הָאֵלוֹהִים
 הַפְּתוּחִים וְהַשְּׁעָרִים לְהַשִּׁיג אֹרֹו שֶׁל מְשִׁיחַ (לקוטי
 מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ב'), עַל-יְדֵי-זֶה יֵאִיר עָלָיו אֹר
 גָּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד, עַד שִׁשְׁרָף אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת שֶׁבָּרָא
 מִחֲמַת עֲוֹנוֹתָיו וְקִלְקוּלָיו הַרְבִּים שֶׁקִּלְקַל עִם עֵינָיו.

וזכר דבר זה, אהובי, בני! כי תצטרך את זה לימים
 הבאים, כי עד זקנה ושיבה היצר הרע לא יעזב
 אותך, ויטית אותך להסתפל על נשים, ובפטריות
 בדור הזה, אשר הסטרא אחרא והקלפות מתפשטים
 מאד בעולם, על-ידי אריף אנפין דקלפה, שבכל
 מקום שאדם מסתובב, הוא צריך להסתפל על נשים,
 רחמנא לישזבן (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רמב); ולכן
 עקר התקון רק להסתפל על אריף אנפין דקדושה,
 הינו על גלוי אלקותו יתברך המחיה ומתהוה ומקיימת
 את כל הבריאה כלה, ויציר לפני עיניו תמיד את
 השמות הקדושים האלו שהם הצילו את יוסף
 מהסתפלות רעות, ולכן נאמר אצלו (בראשית מט,
 כב): "בן פור"ת יוסף בן פור"ת עלי עין" וגו', שהם
 התרפו אורות הנמשכים מנוקבא דפרדשקא, שהם
 השמות: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, עם הכתרים שלהם:
 קס"א, קמ"ג, קנ"א. ונדרשו חכמינו הקדושים
 (תנחומא ויחי): אל תקרי עלי עין אלא עולי עין,
 שהיה יוסף שומר על עיניו. ועל-פני זכה למה שזכה,
 שנדבקה בו מדת היסוד, כי שמר על עיניו, ולא
 רצה להנות ממראה עיניו; אשרי מי שמכניס דברים
 אלו אל תוף לבו, ואז טוב לו כל הימים.

ג.

סבת החטא ותקונו

השְׁמִיעָה שְׁאֲדָם מִשְׁמִיעַ לְאָזְנוֹ דְבָרִים בְּטָלִים, לְשׁוֹן הָרַע וְנִבּוּל פֶּה, זֶהְמָה שְׁמִבִּיאָה אוֹתוֹ לְיַדִּי הַחֲטָא הַמְגַנָּה הַזֶּה, תְּקוּנוֹ — שׁוֹשְׁמִיעַ לְאָזְנוֹ רַק דְבָרֵי תוֹרָה וַיִּרְאֵת שְׁמַיִם, וַיִּתְחַזַּק בְּאֲמוּנַת חֲכָמִים. צְרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי! שְׁאֲדָם צְרִיךְ מְאֹד לְשֹׁמֵר עַל הָאָזְנִים שְׁלוֹ, שְׁלֹא יִשְׁמִיעַ לְאָזְנוֹ דְבָרִים בְּטָלִים וְנִבּוּל פֶּה, כִּי זֶה סִבָּה לְכוּא לְכָל הַחֲטָאִים שְׁבָעוּלָם, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, וּבְפִרְט פָּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה. וְלִכֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּתַבּוֹת ה.) עַל הַפְּסוּק (דְבָרִים כג): "וַיִּתֵּד תִּהְיֶה לָךְ עַל אֲזִנְךָ", אֵל תִּקְרִי אֲזִנְךָ אֶלָּא עַל אֲזִנְךָ, שְׁאֵם יִשְׁמַע אָדָם דְּבַר שְׁאִינוֹ הַגּוֹן, יִנִּיחַ אֲצַבְעוֹ בְּאֲזִינוֹ. וְהֵינּוּ דְאָמְרוּ רַבֵּי אֲלַעְזָר: מִפְּנֵי מָה אֲצַבְעוּתִיו שֶׁל אָדָם דּוֹמוֹת לִיתְדוֹת וְכוּ', שְׁאֵם יִשְׁמַע אָדָם דְּבַר שְׁאִינוֹ הַגּוֹן, יִנִּיחַ אֲצַבְעוּתִיו בְּאֲזִינוֹ. וְכֵן אָמְרוּ (שם): מִפְּנֵי מָה אֵזֶן כְּלָה קָשָׁה וְהָאֵלֶּיָה רַכָּה? שְׁאֵם יִשְׁמַע אָדָם דְּבַר שְׁאִינוֹ הַגּוֹן, יְכוּף אֵלֶּיָה לְתוֹכָהּ. וְכֵן אָמְרוּ (שם): אֵל יִשְׁמִיעַ אָדָם לְאָזְנוֹ דְבָרִים בְּטָלִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן נְכוּוֹת תַּחֲלָה. וְלִכֵּן צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשֹׁמֵר עַל

האזנים, כי ברגע שאדם שומע נבול פה, זה כבר פוגם בנשמתו, וזה גורם לו לחטא, וכן אנחנו רואים, שרוב אלו שנפגמים בכל מיני חטאים בעולם, זה בא מפני שקדם לכן השמיעו לאזנם נבול פה ודברי שקוץ, תעוב ונאוף, שזה גרם להן אחר-כך מה שגרם, כי השמיעה שאדם שומע דברים מתעבים, זה עושה רע על נשמתו, פי העקר לשמר את אזניו. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כא), שהאזנים הן כנגד אמונת חכמים, כי מצוה לשמע בדברי חכמים (יבמות כ.); וברגע שאדם מתחזק באמונת חכמים, אז זוכה לבוא לכל טוב אמתי ונצחי, ויודע איך להתנהג בכל דבר. כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סא), אשר אדם שמתחזק באמונת חכמים, יודע איך להתנהג בכל דבר, וזהו שאמר החכם מפל אדם (משלי ד): "שמעו בנים מוסר אב והקשיבו לדעת בינה, פי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו"; כי אמונת חכמים תלויה באזנים, איך ששומע בקול הצדיק. וזה עקר תקון הברית — כשזוכה לשמע בקול דברי הצדיק, אשר הוא יכול להחזיר אותו למוטב; פי הצדיק האמת מחזיר באדם גלוי אלקות במדרגה עליונה, עד שזוכה לשמע רק את קול הפנימי של

הבריאָה, כְּמוֹ שְׁאָמַר רַבְנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן נב):
מִכָּל הַדְּבָרִים צוּעֵק קוֹל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְקוֹרָא
אוֹתוֹ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יְתַבָּרֵךְ. וּבִפְרָט קוֹרָא אוֹתוֹ
שְׂיִבְרַח מִטְּמֵאת שְׁקוּץ הַנְּאוּף, שְׁזָה (מְשַׁלֵּי ה'): "וְאַתָּה
בָּנִים שְׁמַעוּ לִי וְאַל תִּסּוּרוּ מֵאַמְרֵי פִי, הִרְחַק מֵעֲלֵיךָ
דַּרְכָּךְ וְאַל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בַּיְתָהּ, פֶּן תִּתֵּן לְאַחֵרִים
הַדָּרֵךְ וּשְׁנִתָּךְ לְאַכְזָרִי, פֶּן יִשְׁבְּעוּ זָרִים כַּחַךְ וְעֲצָבִיךָ
בְּבֵית גֹּכְרִי, וְנִהְמַתְּ בְּאַחֲרִיתֵךְ בְּכָלוֹת בְּשָׂרְךָ וּשְׂאֲרֵךְ"
וְגו', שְׁכַל זֶה סוֹבֵב עַל פְּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע
לְבִטְלָה, כִּי בְּרַגַע שְׁאֲדָם אֵינּוּ שׁוֹמְעֵי בְּקוֹל דְּבָרֵי
הַצַּדִּיק שְׁמַעוּרָרוּ לְהִתְרַחֵק מִטְּמֵאת שְׁקָרָן, תַּעֲוֹב
וְזֵהוּם שֶׁל גְּאוּף, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא בָּא לְיַדֵּי הוֹצֵאת
זָרַע לְבִטְלָה, וְנִתְקַיֵּם אֲצֵלוֹ: "פֶּן תִּתֵּן לְאַחֵרִים הַדָּרֵךְ
וּשְׁנִתָּךְ לְאַכְזָרִי", כִּי רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, מִי שְׁפוּגָם
בְּפִגְמֵי הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, מוֹסֵר
לְאַחֵרִים הוֹדוֹ וְתַפְאֲרָתוֹ, שְׁזוֹ טַפַּת הַזָּרַע, שְׁמָהֶם הֵיוּ
יְכוּלִים לְהַוִּילֵד יְלָדִים, "פֶּן יִשְׁבְּעוּ זָרִים כַּחַךְ וְעֲצָבִיךָ
בְּבֵית גֹּכְרִי", כִּי עַקֵּר הַכַּח שֶׁל אָדָם הוּא הַזָּרַע, וְאִם
הוּא יוֹצֵא לְבִטְלָה, רַחֲמָנָא לְצַלָן, זֶה הוֹרֵס אֶת כַּחוֹ,
וְאִזּוֹ מְקַלְקַל אֶת הָעֲצָבִים שֶׁלוֹ, וְרַעִים וּמְרִים לוֹ
הַחַיִּים "וְנִהְמַתְּ בְּאַחֲרִיתֵךְ בְּכָלוֹת בְּשָׂרְךָ וּשְׂאֲרֵךְ",
וְאֵינְךָ יוֹדַע לְתַת עֲצָה לְעֲצָמְךָ, כִּי הַשָּׂנִים הַטּוֹבוֹת

שְׁלֶךְ נְתִיפּוּת לְאַכְזָרִיּוֹת, וְאַתָּה נִמְקַּמְתָּ מִצָּרוֹת, וְאַתָּה שְׂרׁוּי בְּדַכְאוֹן פְּנִימִי, עַד שֶׁאַתָּה מִתְיָאֵשׁ מִחַיִּיד, וְאִינְךָ יְכוּל לְסַבֵּל שׁוּם בְּרִיָּה מֵרַב הַמְרִירוֹת וְהַדְּכָאוֹן שֶׁנִּכְנָסוּ בְּךָ, וְאַתָּה יוֹשֵׁב לְבַד, וְאִינְךָ רוֹצֵה לְדַבֵּר עִם אֶף אֶחָד, וְאַתָּה בּוֹכָה וּמְבַכָּה שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וְשׁוֹאֵל אֵת עֲצָמְךָ — מָה אֶתִּי?! שָׁזָה (שֵׁם): "וְאַמְרַת אִיךָ שְׁנֵאתִי מוֹסֵר וְתוֹכַחַת נֶעֶץ לְבִי, וְלֹא שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל מוֹרֵי וְלִמְלַמְדֵי לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי" וְגו'.

וְלָכֵן רְאֵה, אֱהוּבִי, בְּנִי, מָה לְפָנֶיךָ?! שְׁמֹר מְאֹד עַל הָאָזְנִים שְׁלֶךְ, כִּי הַכֹּל תִּלְוִי בְּאָזְנִים, וְתִטָּה אָזְנֶיךָ תָּמִיד אֶל דְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וְאֶל דְּבָרֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים: (תְּנַחֲמָא כִּי תְבֵא): "וְהִיָּה אִם שָׁמוֹעַ" — אִם שָׁמַעְתָּ קִמְעָא, סוֹפְךָ לְשִׁמְעַת הַרְבֵּה וְכו', אִם שָׁמַעְתָּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, תִּשְׁמַע לְעוֹלָם הַבָּא מִפִּי הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכו', אִם זָכִיתָ לְשִׁמְעַת דְּבָרֵי תוֹרָה שְׁנִתְּנָה בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת, תִּזְכֶּה לְשִׁמְעַת קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל שְׁמִחָה וְכו', אִם שָׁמַעְתָּ לְקוֹל רַבָּךְ, סוֹפְךָ שְׁאַחֲרִים שׁוֹמְעִים לְךָ וְכו', עֵינֶיךָ שָׁם. מִכָּל זֶה תִּבְיֵן וְתִשְׁפִּיל מִעַלְתֵּךְ הַשְּׁמִיעָה שְׁאֵדָם זוֹכָה לְשִׁמּוֹר עַל אָזְנוֹ, וְזֶה תִּקּוֹן הַבְּרִית. וּבִיּוֹתֵר צְרִיכִים לְהַתְּעוֹרֵר עַל קְדוּשַׁת

הַאֲזִינִים בְּיָמֵי שׁוֹבְבֵי"ם, שְׁאֵז קוֹרְאִים אֶת הַפְּרָשִׁיּוֹת:
 שְׁמוֹת, וְאַרְא, בֵּ"א, בְּשִׁלַּח, יִתְרוֹ, מִשְׁפָּטִים,
 שְׁעוֹבְרִים אֶת כָּל הַסְּפוּרִים שְׁאָרְעוּ לְעַם יִשְׂרָאֵל
 בְּמִצְרַיִם, שֶׁהֶצְרָכוֹ לְעֵבֶר אֶת כּוֹר הַבְּרֹזֶל תַּחַת
 סְבֻלוֹת מִצְרַיִם שֶׁהָיוּ מְזֻהָמִים בְּנֹאוֹף, שְׁקוּץ וְתֵעוֹב,
 וְהֵם צָעְקוּ אֵלָיו יְתָבְרָךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת ג):
 "וַיֹּאנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל שׁוֹעַתָם
 אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבֹדָה, וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נִאֲקָתָם"
 וְגו', וַיִּשְׁמַע דִּיקָא, כִּי בָּאוּ הַיָּמִים, יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם,
 מְסֻגָּלִים לְתַקֵּן אֶת כָּל פְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע
 לְבִטְלָה, אִם בַּר יִשְׂרָאֵל בָּא אֵלָיו יְתָבְרָךְ, וַצֹּעֵק
 וְזוֹעֵק וְגוֹנֵחַ עַל מַצְבוֹ שֶׁנֶּפֶל בּוֹ בְּעַמְקָא דְתַהוֹמָא
 רְבָא, וְנִכְשַׁל בְּחֻטָּא הַמְּגִנָּה וְהַמְזוּהָם שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע
 לְבִטְלָה, אִזְ דִּיקָא בְּיָמִים אֵלוֹ יְמֵי שׁוֹבְבֵי"ם נִשְׁמַעַת
 צִעְקָתוֹ וְזִעְקָתוֹ יוֹתֵר מִכָּל הַשָּׁנָה. וְלִכֵּן רָאה, אֱהוֹבֵי,
 בְּנֵי, מַה לְּפָנֶיךָ! מֵאַחַר שֶׁכָּבֵר נִכְשַׁלְתָּ בְּפָגַם הַבְּרִית
 הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, וְנִגְעַלְתָּ בְּגַעוּל מַעֲשִׂים מְתוֹעְבִים
 כְּאֵלוֹ — אַל תַּתְּיָאֵשׁ, אֲלֵא רָאה לְחֹזֵר בְּתַשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה אֵלָיו יְתָבְרָךְ, עַל-יְדֵי שֶׁתַּטָּה אֲזִינֶיךָ לְשִׁמְעַ
 בְּקוֹל הַצְּדִיק הָאֵמֶת הַמְּגַלָּה לָךְ, אֲשֶׁר אֵין אֵין שׁוֹם יְאוּשׁ
 בְּעוֹלָם כָּלֵל, כְּמוֹבָא בְּדַבְּרֵי ו"ל (לְקוּשִׁי-מוֹהֲרָ"ן, חֵלֶק
 ב', סִימָן עח), כִּי מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת יְכוּלִים לְמַצֵּא אֶת

הקדוש-ברוך-הוא, אם רק לא יתיאש בשום פנים
 ואפן. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי-מהר"ן, חלק ב', סימן קיב):
 אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולין
 לתקן; אבל לזה צריכים אמונת חכמים, להטות
 אזניו ולשמע בקול הצדיקים האמתיים, המחזקים
 ומעודדים ומשמחים נפש בר ישראל שגפול כבר;
 אשרי מי ששם לבו ואזניו אל דברי אלו, ויקים
 (ישעיה כח): "האזינו ושמעו קולי הקשיבו ושמעו
 אמרתי", ואז טוב לו כל הימים.

ד.

סבת החטא ותקונו

הפעם והרציחה שבוערים באדם, זה נובע מחמת
 החטא הזה. תקונו — להתאזר במדת הסבלנות
 ואריכת אפים

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר רבנו ז"ל אמר
 (שיחות-הר"ן, סימן רמט), שמי שחטא בחטא המגנה
 הזה של הוצאת זרע לבטלה, הוא תמיד בכעס,
 והוא איש רע ובליעל, ועושה רשעות לאחרים. וכן
 אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן קפד), אשר על-ידי

הָאֵף שֶׁל אָדָם יְכוּלִים לְהַפִּיר אֶת הַנּוֹאֵף. וְזֶה סוֹבֵב
עַל כַּעַס וּרְצִיחָה, מִי שֶׁהוּא תָּמִיד בְּכַעַס וּרְצִיחָה,
וּמִתְאַזֵּר לְבְנֵי־אָדָם, בְּיָדוּעַ שֶׁהוּא נּוֹאֵף, רַחֲמָנָא
לְצַלָּן. וְלִכֵּן עָקַר הַתְּקוּן לְתַקֵּן אֶת הָעוֹן הַחֲמוּר הַזֶּה
שֶׁל פְּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, הוּא
עַל־יְדֵי שְׂיִקְנָה לְעַצְמוֹ אַרְיַכַת אַפִּים, שֶׁהִיא מֵדַת
הַסְּבָלְנוּת, שְׂאָדָם צָרִיךְ לְהַרְגִיל אֶת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת
סָבֵל עַל כָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, וְאֵף שְׂיִבֹאוּ בְנֵי־אָדָם
וַיִּגְרְמוּ לוֹ צַעַר וּמְכַאוּבִים עַד שְׂיִתְעַצְבֵּן, עִם כָּל זֹאת
אֵין עוֹד תְּקוּן יוֹתֵר גָּדוֹל לְפָגַם הַמְּגַנָּה שֶׁל הוֹצֵאת
זֶרַע לְבִטְלָה כְּמוֹ מֵדַת הַסְּבָלְנוּת. וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל
(לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קנ"ה), אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר
לְהַגִּיעַ לְאַרְיַכּוֹת אַפִּים וּלְסְבָלְנוּת, אֲלֵא עַל־יְדֵי
אַמוּנָה, כְּכֹל שְׂאָדָם יוֹתֵר מְכַנִּיס אֶת עַצְמוֹ בְּאַמוּנָה
בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וַיּוֹדַע וְעַד אֲשֶׁר דָּבַר גָּדוֹל וְדָבַר קָטָן לֹא
נַעֲשֶׂה מֵעַצְמוֹ אֲלֵא עַל־יְדֵי הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ־כֵן
הוּא סוֹבֵל אֶת כָּל הַבָּא עָלָיו. וּבְקִאֶמֶת עָלֶיךָ לְדַעַת,
אַהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר אֵין עוֹד מִדָּה רְעָה לְאָדָם כְּמֵדַת
הַכַּעַס, אֲשֶׁר הִיא הוֹרֶסֶת אֶת הָאָדָם לְגַמְרִי, וְכְמוֹ
שְׂאָנוּ רוֹאִים בְּנֵי־אָדָם מְלֵאִים רְצִיחָה עַל זוּלָתָם, וְכֹל
דָּבַר קָטָן מְרַגֵּז אוֹתָם, עַד שֶׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים
(פְּסָחִים קי"ג): הִרְתַּחְנִין חַיֵּיהֶם אֵינָם חַיִּים; כִּי כְּשֶׂאָדָם

בכעס ורציחה, כל החיים שלו ממרמרים, ומר לו מאד. ולכן אשרי אדם שקונה לעצמו את מדת הסבלנות, שהיא תקון גמור לפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ומי שיודע שחטא בחטא המגנה הזה ביותר, עליו לעסק בתקונו, ולמסור את גפשו על מדת הסבלנות. כי עם כעס ורציחה לא פועלים שום דבר, כמאמרם ו"ל (קדושין מא.): רגזן לא עלתה בידו אלא רגזנותא; כי הפעם לא מביא את האדם לשום דבר, אדרבה, עוקר אותו מהעולם הזה ומהעולם הבא, ובגוי-אדם לא יכולים לסבל אדם הכועס ומתעצבן על כל דבר, וכלם בורחים מפניו. ולכן, אהובי, בני! אם אתה יודע שפגמת בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ראה לעסק עכשו בימי שובבי"ם בתקונה, ותקבל על עצמך, אשר בארבעים ימים אלו שהם ימי שובבי"ם, שקוראים בהם: ש'מות, ו'ארץ, ב'א, ב'שליח, י'תרו, מ'שפטים, שתרגיל את עצמך דיקא בימים אלו להיות סבלן גדול על כל אשר בא עליך, ושום דבר בעולם לא יוכל לעצבן אותך, ותקבל על עצמך קבלה חזקה, שבמים אלו לא תכעס, אפלו שיאבדו את כל ממונך, ויעשו לך כל מיני הפסדים, אתה, אהובי, בני, אל תתעצבן. ואז אם תוכל להתגבר

בְּיָמִים אֵלּוּ לַעֲקֹר מִמֶּךָ אֶת הַכֶּעַס, אֲזִי תִזְכֶּה לְהַפְטֹר
 לְגַמְרֵי מִהַמְדָּה הַרְעָה וְהַמְגָנָה שֶׁל כֶּעַס וּרְצִיחָה,
 אֲשֶׁר רַק מְאֻבְּדָת אֶת הָאִמוּנָה מֵהָאָדָם. וְלָכֵן אוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (נְדָרִים כ.ב.): כָּל הַכּוֹעֵס אֶפְלוּ
 שְׂכִינָה אֵינָה חֲשׂוּבָה כְּנִגְדּוֹ. כִּי אִם אָדָם הִיָּה מְאָמִין,
 אֲשֶׁר מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאֵין שׁוּם מְצִיאֹת
 בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, אֲזִי אֵף פֶּעַם לֹא הִיָּה בְּכֶעַס
 וּרְצִיחָה, וְאֵף פֶּעַם לֹא הִיָּה מִתְעַצְבֵּן עַל שׁוּם דָּבָר;
 כִּי הַמְאָמִין הָאֲמִתִּי, שְׂמֵאֲמִין שֶׁהָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא
 מִתְלַבֵּשׁ אֶפְלוּ בְּעוֹלָם הַעֲשִׂיָּה הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה,
 וְדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, זֶה לְבוּשׁ לְגִבֵּי הָאֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא, הוּא יִסְבַּל אֶת כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו, אֵף
 מֵאַחַר שֶׁאָדָם חוֹטֵא בַּחֲטָא הַמְגָנָה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת
 זְרַע לְבִטְלָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְאֻבְּד אֶת דַּעְתּוֹ
 וְשָׁכְלוֹ, כִּי הַזְרַע בָּא מִמַּחַ הָאָדָם, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא
 בָּא לְיַדִּי כֶּעַס, כִּי עַל-יְדֵי כֶּעַס מְסַלֵּק אֶת דַּעְתּוֹ
 וְחֲכָמְתוֹ לְגַמְרֵי, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (פְּסָחִים טו.): כָּל אָדָם
 שְׂכוֹעֵס, אִם חָכָם הוּא — חֲכָמְתוֹ מְסִתְּלָקָת מִמֶּנּוּ.
 וְעַל-כֵּן רָאֵה, אֶהוּבִי, בְּנִי, מֵה לְפָנֶיךָ! מֵאַחַר שֶׁכָּבֵר
 חֲטָאתָ בַּחֲטָא הַמְגָנָה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זְרַע לְבִטְלָה,
 וְנִתְבַּלְבַּלָּה דַּעְתְּךָ, וְאַתָּה כֶּעָסָן וְרוֹצֵחַ וּמִתְעַצְבֵּן עַל
 כָּל דָּבָר קָטָן שֶׁרַק עוֹבֵר עָלֶיךָ, הַרְגֵּל אֶת עֲצָמְךָ

בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוֹת, וּתְדַבֵּר בְּשִׁקְט, וְאֵל תִּגְבִּיחַ אֶת
 קוֹלְךָ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תְּעִיִּית ד.): מִיִּבְעֵי
 לִיחַ לְאִינִישׁ לְמִילְךָ נִפְשִׁיחַ בְּנִיחוּתָא, שְׁנֹאֲמַר:
 "וְהִסֵּר כַּעֲס מִלְּבָבְךָ וְרָעָה מִבְּשָׂרְךָ". וְהַחֲטָא הַזֶּה שֶׁל
 הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְּלָה נִקְרָא רַע, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית
 לח): "וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי הַנְּיָ"ה" וְגו',
 כִּי הַחֲטָא הַזֶּה מְבִיא אֶת הָאָדָם לְיַדֵּי רָעָה, וְזֶה
 "וְהִסֵּר כַּעֲס מִלְּבָבְךָ", עַל-יַדֵּי שְׁתִּסִּיר "רָעָה מִבְּשָׂרְךָ",
 כִּי אָדָם הַנּוֹזֵה, שְׂאִינוֹ חוֹטֵא בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל
 הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְּלָה הַנִּקְרָא רַע, עַל-יַדֵּי-זֶה אֵינוֹ
 בְּכַעֲס, כִּי הַכַּעֲס בָּא רַק מֵהַחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה,
 וְצָרִיכִים לְהַרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת סְבֻלָּן עַל כָּל אֲשֶׁר
 בָּא עָלָיו, וְלֹא לְהִשָּׁבֵר מִשׁוּם דְּבָר, כִּי הַכַּעֲס
 וְהַרְצִיחָה הֵן הֵן הַמְּלֹאכֵי חֲבֵלָה, וְכַמְּאֲמָרם ו"ל
 (וְיִשְׁלַמֵי תְּעִיִּית, פָּרָק ב'): אֵף וְחָמָה מְלֹאכֵי חֲבֵלָה הֵן.
 כִּי הַכַּעֲס וְהַרְצִיחָה, הַמְּחַלְקֵת וְהַמְּרִיבֹת שְׂשִׁישׁ
 בְּאָדָם, הֵם בָּאִים מֵהַקְּלָפוֹת שֶׁבָּרָא עַל-יַדֵּי חֲטָא
 הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְּלָה. וְלִכֵּן הַרְגֵּל אֶת
 עַצְמְךָ בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוֹת, וְלַעוֹלָם אַל תִּפְגַּס בְּרִצְיָחָה,
 אֲפִלּוֹ שְׂיִכְעִיסוֹ אוֹתְךָ, אַתָּה רֹאה לְהִדְבִּיק אֶת עַצְמְךָ
 בְּאֵין סוּף בְּרוּף הוּא, וְתָמִיד תִּחַשֵּׁב רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ,
 וְתִחְדִּיר בְּעַצְמְךָ, אֲשֶׁר הוּא יִתְבָּרֵךְ מִחַיָּה וּמְהוּה

ומקיים את כל הבריאה כלה, ולא תסיח דעתך ממנו
 ותברך כרגע. ואמרו חכמינו הקדושים (זהר חדש נח):
 לא יהיה בך אל זר, שלא תהיה נח לכעס. כי הפעם
 הוא עבודה זרה. וזה שאמרו חכמינו הקדושים (שבת
 קה:): המקרע בגדיו בחמתו והמשבר פליו בתמתו
 והמפזר מעותיו בחמתו, יהיה בעיניך כעובד עבודה
 זרה. כי רואים הרבה פעמים אדם בא לידי פעם
 ורציחה כזו, עד שקורע את בגדיו, ושובר את פליו,
 וזורק את מעותיו על הארץ מרב פעסו ורציחתו,
 וכל זה בא משום שמאבד את דעתו. ולכן ראה
 לקנות לעצמך מדת הסבלנות, אשר אין עוד מדה
 יותר טובה מזו, כי מי שהוא סבלן על כל אשר
 עובר עליו, הוא המנצח תמיד, כי אין עוד דבר
 שהורס את האדם בגשמיות וברוחניות כמו מדת
 הפעס, שהוא מתעצבן על כל דבר ועל כל אדם.
 ולכן, אהובי, בני! ראה מה לפניך, הרגל את עצמך
 במדה היקרה של סבלנות, ואז תיקא תצליח בזה
 ובבא, ותזכה לתקון נצחי.

ה.

סבת החטא ותקוינו

הדבור שאדם מדבר נבול פה, ומנבל את פיו לדבר כל העולה על רוחו, זה אשר גורם לו להכשל בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, ותקונו הוא — על-ידי דבורי תורה, דבורי תפלה ודבורי אמונה.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר אין עוד כלי שיכול להמשיך את השפע גלוי אלקות לאדם כמו הדבור. וכמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לד), שהדבור הוא כלי השפע, שבהם מקבלים השפע, כמו שכתוב (דברים א'): "ויברך אתכם באשר דבר לכם", הינו לפי הדבור — בן השפע, אם הדבור הינו כלי השפע הם בשלמות ובמלואם, אזי יכולים לקבל בהם רב שפע, ובזה נמדדת גדלת האדם, איך שמקדש את דבורו. ובפרט שאי אפשר להגיע לאמונה, אלא על-ידי הדבור, פמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן מד): האמונה תולה בפה של אדם, כמו שכתוב (תהלים פט): "אודיע אמונתך בפיי", הינו על-ידי שמדברים

האמונה בפה, זה בעצמו אמונה, וגם על-ידי-זה באים לאמונה. ומחמת זה צריך להזהר מאד מדבורים של כפירה ואפיקורסות, אף-על-פי שאינו אומרם מלבו, הינו שהוא בעצמו מאמין ואינו כופר, חס ושלום, רק שהוא חוזר ואומר דברי אפיקורסות ששמע מפי אחרים, שהם אפיקורסים, והוא מתלוצץ מהם, אף-על-פי-כן גם מזה צריך להזהר מאד כי הדבור הזה של כפירה מזיק לאמונה, והוא אסור תמור לדבר ולחזר דבורי הקבל ושטיות וכפירות מאחרים, ואפלו שהוא מאמין. וצריכים להזהר מאד מאד, כי הדבור הוא זה שמקשר את האדם להקדוש-ברוך-הוא. ובאמת יכולים להפיר את האדם על-ידי הדבור שלו כפי שמדבר. ולכן אמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות גבול פה, סימן א'): מי שמדבר גבול פה בידוע שלבו חושב מחשבות און; כי מה שאדם חושב, זה הוא מדבר. וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סו), אשר כל המחשבות של האדם ההכרח לעבור דרך הפה, כי מה שאדם חושב יהיה מה שיהיה, מכרח לעבור בתוך הדבור, רק שהוא בדיקות גדולה, וזפי השמיעה זוכים לשמע דבר מתוך דבר, ויודעים את פנימיות האדם, כי על-ידי הדבור יכולים להפיר את

כָּל הָאָדָם. וְלִכֵּן כָּל מִי שֶׁפָּגַם בַּפָּנִים הַבְּרִית —
 הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, בְּהִכָּרַח לוֹ לְדַבֵּר גְּבוּל פֶּה,
 רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, וְכֵן מְדַבֵּר תָּמִיד עַל צַדִּיקִים
 קְדוֹשִׁים הַדְּבוּקִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, שֶׁזֶה מֵה
 שֶׁאָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים נה): "שֶׁלַח יְדוֹ בְּשִׁלּוֹמֵי
 חִלָּל בְּרִיתוֹ"; וְכֵן פָּרַשׁ רַבְנֵנוּ ו"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן
 לח) אֵת הַפְּסוּק (תְּהִלִּים עג): "שִׁתּוֹ בְּשָׁמַיִם פִּיהֶם
 וּלְשׁוֹנָם תִּהְלַךְ בְּאָרֶץ", כִּי עֲכָשׁוּ הַתְּרָה הַרְצוּעָה
 לְדַבֵּר סָרָה עַל כָּל הַצַּדִּיקִים וְעַל כָּל יְרָאֵי הַשָּׁם, וְהוּא
 כָּמִי שֶׁפּוֹשֵׁט לְשׁוֹנוֹ נֶגֶד כָּל הָעוֹלָם, שְׁאִינוֹ מְשַׁנֵּיחַ
 עַל כָּל הָעוֹלָם כָּלֵל, וְכָל אֶחָד מְדַבֵּר עַל זִוְלָתוֹ כָּל
 דָּבָר אֲסוּר. וּבְאֵמַת זֶה שֶׁמְדַבֵּר עַל כָּל אֶחָד כָּל
 הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, כְּוָנְתוֹ לְדַבֵּר עַל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּחֵ-הוּא,
 אֲלָא הוּא מִתְבַּיֵּשׁ לְדַבֵּר עָלָיו יִתְבַּרֵךְ בְּפִרוּשׁ, וְלִכֵּן
 הוּא מְדַבֵּר עַל בְּנֵי-אָדָם, וְזֶה "שִׁתּוֹ בְּשָׁמַיִם פִּיהֶם"
 — כָּל אֵלוֹ שֶׁמְדַבְּרִים רַע, מְדַבְּרִים נֶגֶד הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּחֵ-הוּא כְּבִיכּוֹל, אֵךְ מַחֲמַת שֶׁהֵם מִתְבַּיֵּשִׁים לְדַבֵּר
 בְּגִלוּי, לִכֵּן מְדַבְּרִים עַל בְּנֵי-אָדָם — "לְשׁוֹנָם תִּהְלַךְ
 בְּאָרֶץ", לְדַבֵּר עַל זֶה אוֹ עַל זֶה, כִּי הַמַּאֲמִין בְּאֵמוּנָה
 אֲמִתִּית, שְׁאִין מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וְדַבֵּר
 גְּדוּל וְדַבֵּר קִטָּן אֵינוֹ נֶעֱשֶׂה מַעֲצָמוֹ אֲלָא בְּהַשְׁגַּחַת
 הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיוֹן, הוּא יִמָּצָא אֵת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּחֵ-הוּא

בְּכֹל פְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, וְלֹא יִפְרִיד בֵּין הָעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם הַבָּא, בֵּין דּוּמָם, צוּמָח, חַי, מְדַבֵּר, לְבִינוּ יִתְבַרֵךְ, כִּי הוּא יוֹדֵעַ, אֲשֶׁר הַכֹּל לְכֹל לְבוֹשׁ לְגַבֵּי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְאֵין בְּלִעְדֵּיו יִתְבַרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבַרֵךְ מְצַמְצֵם אֶת עֲצָמוֹ מֵאֵין סוֹף עַד אֵין תְּכֵלִית בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה כְּלֵה, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְהַשְׁגָּה זוֹ לְהַשִּׁיג אֶת הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה, אֲלֵא עַל-יְדֵי קִדְשַׁת הַדְּבּוּר. וּכְבָר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְגִלָּה יח.): מְלָה בְּסֻלַּע מִשְׁתוּקָא בְּתַרְיִן; אִם מִשְׁלָמִים כְּסָף עַל הַדְּבּוּר — סִלַּע אֶחָד, אִם תִּשְׁתַּק תִּקְבֵּל עַל הַשְּׁתִיקָה שְׁנֵי סִלְעִים, כְּאוֹמֵר שֶׁהַשְּׁתִיקָה מְאֹד חֲשׂוּבָה, כִּי כְּשֶׁאָדָם שׁוֹתֵק, עַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁמַר מִכָּל מִינֵי חֲטָאִים וְעוֹנוֹת, וּבִפְרָט מִפְּגַם הַבְּרִית — הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, כִּי בְרִית הַלְשׁוֹן וּבְרִית הַמַּעֲוֹר תְּלוּיּוֹת זֶה בְּזֵה. וְכַמוּכָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יט): כְּפִי שֶׁאָדָם מְקַדֵּשׁ אֶת דְּבּוּרוֹ, בֵּן זוֹכֵה לְתִקּוּן הַבְּרִית; וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אֲבוֹת, פָּרָק א'): וְכֹל הַמְרַבֵּה דְּבָרִים מְבִיא חֲטָא; וְלִכֵּן עֲקֵר תִּקּוּן הַבְּרִית, פָּגַם הַמְגַנֵּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה הוּא — לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְדָם וּלְשֵׁתֵק, וּבִפְרָט בִּימֵי שׁוּכְבֵי"ם, שְׁאֵז קוֹרְאִים: שְׁמוֹת, וְאָרָא, ב'א, ב'שְׁלַח, יִתְרוֹ, מ'שְׁפָטִים,

שבהם חוזר על כל גלות מצרים, שהיה הדבור בגלות והגאולה, ולכן נוהגים חסידים ואנשי מעשה לקבל על עצמם תענית דבור בארבעים ימים אלו, והוא תקון גדול לפגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, ועל-ידי שאדם מקבל על עצמו תענית דבור ארבעים יום, על-ידי-זה יזכה כבר כל השנה לשמר על דבורו, ולא ידבר רק דבורי תורה ויראת שמים, דבורי אמונה וגלוי השגחה פרטית. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (חלין פט.): מה אמנותו של אדם בעולם הזה? ישים עצמו כאלם, יכול אף לדברי תורה? תלמוד לומר: צדק תדברון. כי הדבור זה העקר, כפי שאדם מקדש ומטהר את דבורו, כן זוכה לקדשת המחין ולקדשת הברית.

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! מאחר שכל-כך חטאת בחטא המגנה הזה של פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, הרגל את עצמך לדם ולשתק, ובפרט אם מחרפים ומבזים אותך, אל תענה לרשעים הארורים האלו, ותקבל את החרופים והגדופים בשמחה ובאהבה. ואמר רבנו ז"ל (לקויטי-מנהר"ן, חלק א', סימן ר'), שעקר התשובה — ידם וישתק; כי באמת עליך לדעת, אהובי, בני, שכל

אלו המדברים עליך, זה מסבות עוונותיך המרבים, ובפרט בחטא המגנה של פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, וכמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות נאוף, סימן כו): על-ידי הוצאת זרע לבטלה בורא קלפות המתלבשים בבני-אדם, חולקים עליו ועושים לו יסורים. ולכן מאחר שאפה יודע את האמת, שחטאת, עוית, פשעת, ימים ושנים בחטא המגנה הזה, עליך לדם ולשתק, ולהרגיל את עצמך לא לענות למבזי ולמחרפי נפשך כי הוא זה, ואדרבה ראה לקדש ולטהר את הדבור שלך, ותקרב בני-אדם אליו יתברך, ותגלה ותפרסם את אמתת מציאותו יתברך לכל עם ישראל. וכבר אמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות נאוף, סימן מא): תקון להוצאת זרע לבטלה, שישתדל להחזיר בני-אדם בתשובה. וככל שאדם יודע יותר שהוא פגם בחטא המגנה הזה, עליו לקרב מה שיותר אנשים אליו יתברך, כי על-ידי כל טפה וטפה שהוציא לבטלה, ברא קלפות ומשחיתים בלי מספר, רחמנא לישזבן, שהם נוקמים בו, וכזה שמקרב יהודים אל הקדוש-ברוך-הוא, ומכניס בהם הרהורי תשובה, והם גם-כן מתחילים לקים את המצוות, והם גם-כן מתחילים ללמד תורה ולהתפלל להקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-

זה הם בוראים מלאכי זכות, שהם מלמדים זכות על
 האדם שקרבם, ועל-ידי-זה ממילא נמחקים כל
 הקלפות והמשחיתים שברא מחמת עוונותיו. ולכן
 כל מי שידע בנפשו שפגם בפגם הברית, הוצאת
 זרע לבטלה, עליו למסור את נפשו לקרב רחוקים
 אליו יתברך, ולדבר על ריחם, ולגלות לפניהם את
 אמתת מציאותו יתברך בגלוי רב, כי הדבור שאדם
 מדבר אל זולתו דבורי אמת ואמונה, יש לו כח גדול
 מאד להמשיך את בני-אדם אליו יתברך, כמובא
 בדברי מוהר"ן ת"ו"ל (לקוטי-הלכות, ברכות השחר, הלכה
 ה', אות צו); ולכן צריכים לעסק בעבודה הקדושה
 הזו מאד מאד, לגלות לכלם את האמת והאמונה
 לכל באי עולם, ולא להתבייש משום בריה שבעולם,
 ולא להתפעל מאף אחד, אלא לגלות ולפרסם את
 אמתת מציאותו יתברך, ועל-ידי הדבור משרים את
 השכינה בעולם. ואם היית יודע, אהובי, בני! מה
 זו מעלת הדבור, ואל מה יכולים לזכות על-ידי-זה,
 היית עוסק כל היום ולרבות הלילה, לדבר רק ממנו
 יתברך, כי באמת על-ידי הדבור נבראים כל
 הדברים, הינו על-ידי תמונת האותיות האל"ף-
 ביי"ת, שמשם כל הישות וכל הרצונות שנמשכים
 מרצון האין סוף ברוך הוא, שאין בו תמונה, כמובא

בְּדַבְרֵי מוֹהֲרַנְ"ת וְז"ל (לקוּטֵי־הַלְכוֹת, גְּבִית חוֹב מִהַתּוֹמִים, הַלְכָה ד', אוֹת יד); וּבְזֶה שְׁאָדָם מְדַבֵּר הַרְבֵּה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁרַק בָּא, הוּא מְגַלֵּה וּמְפָרְסֵם אֶת אַמְתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ לְבְנֵי־אָדָם, עַל־יְדֵי־זֶה הוּא מַעֲלֶה אֶת הַמְקוֹמוֹת אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ. וְלִכֵּן אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר אֶת גְּדֹל זְכוֹת הָאָדָם שֶׁזּוֹכֶה תְּמִיד לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בֵּה. וּבְכָל שְׁאָדָם יוֹדֵעַ שְׁפָגַם יוֹתֵר בְּפָגַם הַבְּרִית, הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, עָלָיו לְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוּת גְּמוּרָה, וּלְסַלֵּק אֶת חֲכָמָתוֹ וְדַעְתּוֹ וּבִינָתוֹ, וְיִזְעַק וְיִצְעַק וְיִתְחַנֵּן אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְיִוְצִיא אֶת הַרְצוֹנוֹת וְהַכְּסוּפִים הַטּוֹבִים שֶׁיֵּשׁ לוֹ מִפְּיֹ דִיקָא, אֲשֶׁר עַל־יְדֵי־זֶה נֶאֱרָגִין עוֹלָמוֹת חַדָּשִׁים, וּבְנֵי־אָדָם לֹא יְכוּלִים לְתֹאֵר לְעֲצָמָם אֶת גְּדֹל הָעֲנִיָּן הַזֶּה שֶׁל לְהוֹצִיא אֶת הַרְצוֹנוֹת וְהַכְּסוּפִים מִפְּיֹ דִיקָא, שֶׁזֶה גוֹרֵם לְטֹהַר וּלְזִכָּר אֶת מַחוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ, וּמוֹצִיא אוֹתוֹ מִהַחֲשֵׁף שֶׁנֶּפֶל לְשָׁם, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי מוֹהֲרַנְ"ת וְז"ל (לקוּטֵי־הַלְכוֹת, אוּמְנִין, הַלְכָה ד', אוֹת כט).

וְלִכֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנִי, מֵה לְפָנֶיךָ! מֵאַחַר שֶׁכָּבַר חֲטָאתָ בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל פָּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, קִבַּל עַל עֲצָמְךָ לֹא לְדַבֵּר כָּל

העולה על רוחך, ומכל שכן וכל שכן שלא תנבל את פיה, ועל-ידי-זה דיקא תזכה להתעלות בעליה אחר עליה, עד שתדביק את מח מחשבתך באין סוף ברוך הוא, ותזכה שימחל לך על כל עוונותיך.

.1

סבת החטא ותקונו

הצדקה היא תקון גמור לפגם הברית, ואשרי מי שמרבה בצדקה בכל יום מימי חייו, ובפרט בעבור זכות הרבים, שאז מבטח לו שיתקן את כל מה שפגם בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה צריך שתדע, אהובי, בני! אשר רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רסד): הצדקה היא תקון הברית; כי פגם הברית הוא כי היה צריך להשפיע בקדושה במקום שצריך להשפיע, והוא סלק ההשפעה משם והמשיכה, חס ושלום, למקום אחר, ועל-כן התקון הוא על-ידי הצדקה, שעל-ידי-זה חוזר ומשפיע לשם אל הקדושה, על-ידי-זה נתקן. וזה סוד (שמות לה): "ויבואו האנשים על הנשים", הנאמר בנדבת המשכן, שזה זוג הנעשה על-ידי הצדקה. ועל-כן כשנותן לעני שאינו הגון, אזי

אֲדַרְבָּהּ הוּא נִפְגָּם יוֹתֵר, כִּי הוּא חוֹזֵר וּמִשְׁפִּיעַ
לְמָקוֹם שְׂאִינוּ צָרִיף. וְלִכֵּן כָּל מִי שִׂוֵּדַע בְּנִפְשׁוֹ
שְׂפָגָם בְּפָגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁעַל-
יְדֵי-זֶה הַפְּרִיד אֶת הַיְסוּד מֵהַמְּלָכוֹת, וְגַרְם שְׁפָל
הַטְּפוֹת הַתְּפֹזְרוֹ לְבִטְלָה, עֵקֶר תִּקְוֹנוֹ — לְהַרְבּוֹת
בְּצַדִּיקָה. וְעֵקֶר הַצַּדִּיקָה אוֹמֵר מוֹהַרְנֵ"ת ו"ל (לְקוּטֵי-
הַלְכוֹת, בְּרִכּוֹת-הַשְּׁחֵר, הַלְכָה ה', אוֹת לַה), לְתַן לְעֹנֵי-סוֹ
הַגּוֹנִים, צַדִּיקִים קְדוֹשִׁים, הַמְּחַדְּשִׁים חֲדוּשֵׁי תוֹרָה
עַל יְסוּדוֹת נְאֻמָּנִים, וּבְזֶה שְׁעוֹזְרִים לָהֶם לְהַדְּפִיס אֶת
חֲדוּשֵׁי הַתּוֹרָה שְׁלָהֶם, הַנּוֹכְנִים עַל יְסוּדוֹת אֵיתָנִים
שֶׁל הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מְקַרְבִּים
נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וּמְכַנְּסִים בָּהֶם רְצוֹנוֹת
חֲדָשִׁים לְהַשְׁתַּוְּקֵק אַחֲרָיו יִתְבַּרֵּךְ, זֶה הַצַּדִּיקָה הָעוֹלָה
עַל כָּל הַצַּדִּיקוֹת, כִּי בְּזֶה שֶׁהַצַּדִּיקִים הַדְּבָקִים בְּאֵין
סוּף בְּרוּף הוּא מְתַלְבָּשִׁים עֲצָמָם בְּלְבוּשֵׁים רַבִּים,
כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה לָהֶם שִׁיכוֹת אֶל הַמּוֹנֵעִם, וְעוֹשִׁים כָּל
מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעֲוֹלָם לְהוֹרִיד אֶת עֲצָמָם אֶל אֱלוֹ
הַקְּטָנִים וְהַנְּפוּלִים, וּמְדַבְּרִים עִמָּהֶם שִׁיחַת חֲלִין,
וְהַפֵּל כְּדֵי לְחַזֵּר לְבָנוֹת לָהֶם אֶת דַּעְתָּם, וְלְהַחְזִירָם
אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, כְּמוֹכָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַרְנֵ"ן,
חֶלֶק ב', סִימָן צ"א); וְכֵן כָּל חֲדוּשֵׁי תוֹרָתָם הוֹלְכִים עַל
קִטְבֵּי זֶה, שֶׁהֵם מְלַבִּישִׁים אֶת עֲצָמָם וְהַשְׁגָּתָם

בדבורים פשוטים, עד שגם אלו הרחוקים בתכלית
 הרחוק, שגם בהם יפגס רצון לחזור בתשובה שלמה
 אליו יתברך, אשר הצדקה הזו עולה על כל
 הצדקות; פי כשאדם חטא בפגם הברית, הוצאת
 זרע לבטלה, נכנסים בו ספקות וכפירות, רחמנא
 לישזבן, פי החטא המגנה הזה מפריד בין היסוד
 לבין המלכות, פי ברית ואמונה תלויות זו בזו,
 כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן
 לא), בסוד (תהלים פט): "ובריתי נאמנת לו"; פי עקר
 קיום אמונה אינו אלא על-ידי שמירת הברית,
 והצדיקים הקדושים מתנגעים וטורחים לחדש בכל
 פעם חדושים חדשים, להחדיר בנשמות ישראל
 אמונה ברורה ומזככת, ולהחזיר להם את הספקות.
 ולכן אין עוד צדקה יותר גדולה מזו — מלגדב
 לצדיקים וחקמים המחברים ספרים שיכולים לקרב
 את נשמות ישראל אליו יתברך, ולהכניס בהם רצון,
 שגם הם ירצו להכלל באין סוף ברוף הוא. וזה
 (תהלים קיט): "צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת",
 על-ידי שנותנים צדקה לחבר ספרים ולהאירם
 בעולם, לבאר דברי התורה שידעו הפל אמתת
 התורה, על צדקה זו נאמר: "צדקתך צדק לעולם",
 פי צדקה כזו נשארת לעולם, כשנותנים למחברים

חכמים וצדיקים המגלים תורת אמת. ובאמת עליך
 לדעת, אהובי, בני! אשר עקר הספרים הקדושים
 שמחברים הצדיקים האמתיים בכל דור ודור, וראוי
 לעזר להם להדפיסם, הם דיקא ספרים כאלו
 המביאים לידי מעשה, לידי קיום התורה, שלזה
 צריכים ספרים רבים מאד עד אין קץ, שיוכל כל
 אדם איך שהוא בכל דרגה ודרגה ובכל מה שעובר
 עליו כל ימי חיי הבלו בנערותו ובזנותו וכו',
 בטיבו ובעיקו וכו', שיוכל להחיות את עצמו
 ולהשיב את נפשו, ולקבל ולשאב מהם עצות
 אמתיות, איך להתנהג באפן שישאר קים על עמדו,
 שדיקא אלו הספרים עולים על הכל. כי באמת עובר
 על בני-אדם מה שעובר — צרות ויסורים ומרירות
 והרפתקאות, ובפרט מי שחטא בחטא המגנה של
 הוצאת זרע לבטלה, עליו עוברים כל מיני משברים
 וגלים, עד שיש שחטאו בחטא המגנה הזה כל-כף,
 עד שהגיעו ליאוש גמור, ומתיאשים מחייהם
 לגמרי, כי אינם רואים שום דרך ותקנה איך לצאת
 מהחשך שנלכדו בו, כי החטא המגנה הזה של
 הוצאת זרע לבטלה מחשיף את העינים ומעקם את
 הלב והדעת בספקות ובקשיות אחריו יתברך, והם
 שורים במרירות עצומה. ולכן הצדיקים הקדושים

שֶׁבְכֵל יוֹר וְדוֹר, הֵם אֲשֶׁר מִרְחָמִים עַל נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, וּמַחְבְּרִים סְפָרִים קְדוּשִׁים הַמְגִלִּים אֶת
 אֲמִתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְאִיךָ שָׂאִין שׁוֹם יֵאוֹשׁ
 בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְנוֹתְנִים עֲצוֹת וּדְרָכִים וּנְתִיבוֹת לְכָל
 אֱלוֹ שֶׁנִּפְּלוּ כְּבָר בְּעַמְּקֵי עַמְּקִים בְּשָׂאוֹל תַּחְתִּית
 וּמִתְחַתִּיו. וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי אָדָם שְׂזוּכָה לְהִרְבוֹת בְּצַדְקָה,
 כְּדֵי לְקַיֵּם (מִשְׁלֵי ה'): "יִפּוּצוּ מֵעֵינֹתַיךָ חוּצָה", וְזוֹ
 הַצְּדָקָה שְׂעוּלָה עַל כָּל הַצְּדָקוֹת. וְעַל צְדָקָה זוֹ נֹאמֵר
 (תְּהִלִּים קו): "עוֹשֶׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת", וְדַרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (מִדְרַשׁ תְּהִלִּים): זֶה הַכּוֹתֵב סְפָרִים וּמִשְׂאֵלָן
 לְאַחֲרִים. וְזֶה סוֹבֵב בְּיוֹתֵר עַל חֲכָמֵי הַדּוֹר, צַדִּיקִים
 אֲמִתִּיִּים הַדְּבוּקִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הַזּוֹכִים
 לְחִדּוֹשׁ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה, וְלִקְרַב אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו
 יִתְבַּרֵךְ, וּבִפְרָט אֱלוֹ שֶׁנִּכְשְׁלוּ בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל
 הוּצָאת זֶרַע לְבִטְלָה.

וְעַל-כֵּן אִם אַתָּה רוֹצֶה, אֶהוּבֵי בְּנֵי! לְתַקֵּן אֶת
 מַה שֶׁקְּלַקְלַת, רְאֵה לְהַרְגִיל אֶת עַצְמְךָ לְתֵן צְדָקָה
 לְחֲכָמִים וְצַדִּיקִים כְּאֱלוֹ אֲשֶׁר מַחְבְּרִים סְפָרִים
 שְׂמוּעִילִים לָךְ וְלַעוֹד אֲלֵפִים וְרַכְבוֹת נַשְׁמוֹת פְּגוּמוֹת
 כְּמוֹךָ. כִּי כְּשֶׁאָדָם נוֹתֵן סֵתֵם צְדָקָה, הַיּוֹם אָכַל אֶת
 זֹאת, וּמִחַר צָרִיךְ עוֹד פַּעַם, מַה שָׂאִין כֵּן, אִם נוֹתְנִים

להדפסת החדושי תורה של הצדיקים והחכמים
 האמתיים, המלאים עצות איך לצאת מהחשך והרע
 שנלכדו בו, הרי היא צדקה בכל עת. כי הספר נשא
 אצל האדם, ובכל פעם הוא מוציא את זה, ומחזק
 את עצמו בזה. ולכן דיקא על חדושי תורה של
 הצדיק האמת ותלמידיו הקדושים שבכל דור ודור
 נאמר: "עושה צדקה בכל עת", כי הצדקה הזאת
 נשארת בכל עת. ולכן, אהובי, בני! מאחר שאתה
 מכיר את עצמך היטב, ואתה יודע מה שעבר עליך
 בחיך, וזכה אותך הקדוש-ברוך-הוא עם כסף
 ונכסים, ראה למסור את כל כלך למען הדפסת ספרי
 רבנו ו"ל ותלמידיו ותלמידי תלמידיו, המחיים את
 נפש כל חי, ותזכיר לעצמך איך שאתה היית בחשך
 גדול מאד על-ידי חטאיך המרבים, ודיקא הספרים
 האלו החיו אותך והולכו אותך בדרך הנכונה,
 ואפלו עכשו שעובר עליך מה שעובר, הספרים
 האלו המחזקים ומעודדים ומשמחים אותך, מדוע
 לא תחשב גם מזולתך, שיש עוד אלפים ורכבות
 נשמות פגומות, שכל-כך מר ורע להם החיים, והם
 שרויים בדפאון ובעצבות פנימית, ודיקא הספרים
 האלו יכולים לעזור להם. ולכן למה לא תתרום בעין
 יפה על הדפסת הספרים הקדושים האלו, והיה זה

תקוץ הנצחית? ! ובפרט בימים אלו הנקראים ימי שובבי"ם, ראה לפזר מעותיך לצדקה, ותקיים (דניאל ד'): "וחטאך בצדקה פרק", וחכמינו הקדושים אמרו (ברכות ו): אגרא דתעניתא צדקתא; כי עקר מעלת התענית כשנותנים צדקה לעניים מהגנים. ולכן מאחר שחטאת בחטא המגנה הזה של פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, אשר לפי דברי האריו"ל אתה צריך לצום על כל חטא של פגם הברית של הוצאת זרע לבטלה, פ"ד תעניות, ומאחר שאין לך כח להתענות כל-כף הרבה כפי רבוי חטאיך ועוונותיך המרבים, אשר רק הקדוש-ברוך הוא ואתה יודעים כמה חטאת בחטא המגנה הזה, לכן ראה להיות חכם, ותרבה בצדקה למען זכוי הרבים, להדפיס את הספרים הקדושים המחיים ומחזקים בגי'אדם, ומחזירים בהם אמונה פשוטה בו יתברך, ומחזקים ומעודדים ומשפחים אותם לקיים את המצוות בשמחה, אשר אין עוד צדקה יותר גדולה מזו. ואמרו חכמינו הקדושים (קהלת, רבה, פרשה י', סימן כא): הדורון של הקדוש-ברוך הוא צדקה, הנותן צדקה אפלו היתה בידו עברה ונחתם דינו לאבד, יכול להיות מקבל פני שכינה בכל יום, והקדוש-ברוך הוא אומר למלאך של פורענות אל

תגע בו. ועל איזה עון עוד נחתם דינו לְאָבֵד, אִם לא על פגם הברית, הוצאת זרע לְבִטְלָה, כְּמוֹכָא (זהר וישב), שְׁעַל הַחֲטָא הִזָּה אֵין מוֹעִילָה שׁוּם תְּשׁוּבָה. וְרַבְנֵנוּ ו'ל אָמַר (שיחות-הר"ן, סימן עא), שְׁגַם עַל חֲטָא זֶה מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה, וְהוּא צָרִיךְ לְהַתְּנִסוֹת לְעֵבֵר עוֹד פְּעַם בְּמִקּוּמוֹת אֱלוֹ, וְאִז כְּשִׁמְתַחֲזֵק, הוּא יְכוּל לְעֵבֵר עַל הַכֹּל, עֵינ שָׁם. וְלִכֵּן מֵאַחַר שְׁזָכָה אוֹתָךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם כָּסֶף וְנִכְסִים, רָאָה שְׁכָל הַצְּדָקָה שְׁלָךְ תְּהִיָּה רַק לְהַדְּפִסַּת וְהַפְּצַת הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים הָאֱלוֹ, שְׁעֲזָרוּ לָךְ בְּעַת שְׁהִיִּית בַּחֲשֵׁךְ שָׁבוּר, מְדַכָּא בְּדַכְאוֹן פְּנִימִי, וְהִיִּית שְׁרוּי בְּעֲצָבוֹת וּבִיאוֹשׁ גְּמוּר, עַד שְׁבָא לְיָדְךָ סֵפֶר מִסְפָּרֵי הַצְּדִיק הָאֵמֶת וְתִלְמִידָיו, וְתִלְמִידֵי תִלְמִידָיו, שְׁזָה עֲזָר לָךְ לְהַתְּגַבֵּר עַל הַכֹּל, וְלִצְאָת מִמְּקוֹמָךְ שְׁנַפְלֵת לְשָׁם. וְלִכֵּן כְּמוֹ שֶׁהַסְּפָרִים הָאֱלוֹ עֲזָרוּ לָךְ, כֵּן רָאָה לְהַשְׁפִּיעַ מֵהַכָּסֶף וְהַנִּכְסִים שֶׁהַשְׁפִּיעַ לָךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — רַק לְהַדְּפִסַּת סְפָרִים אֱלוֹ. זֶה עֵקֶר תְּקוּן הַבְּרִית, וְאֵין עוֹד צְדָקָה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזֶּה, מְלֵהֲצִיל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְהַצְּדָקָה הַזֹּאת לְלוֹה אוֹתָךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא; אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַכְנִים דְּבָרִים אֱלוֹ בַּתּוֹךְ לְבוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ כֹּל הַיָּמִים.

ענין פדיון פ"ד תעניות על-ידי צדקה

מובא בדברי האר"ל (שער רוח-הקדש, תקון כז), ש'על פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה האדם צריך להתענות פ"ד ימים, וזה על כל חטא שחטא פעם אחת, צריך להתענות פ"ד ימים. ולכן אם אדם חטא, חס ושלום, עשר פעמים בחייו בחטא הפור הזה, הרי עליו להתענות שמונה מאות וארבעים יום, ואם חטא, חס ושלום, בחטא המגנה הזה מאה פעמים, הרי עליו להתענות שמונת אלפים וארבע-מאות יום, ואם חטא בחטא המזהם הזה אלף פעמים בחייו, הרי צריך להתענות שמונים וארבע אלף יום, שזה חשבון של מאתים ושלושים שנה, שצריך לחיות רק בשביל להתענות על אלף פעמים שחטא. ולצערנו הרב, החטא המגנה הזה מאד מאד מצוי בעתים הללו, עד שאדם צריך לחיות כל-כף הרבה שנים, כדי שיוכל להתענות כל-כף הרבה ימים, כדי לתקן מה שקלקל, אשר זה דבר בלתי אפשרי, כי ימי שנותינו בהם שבעים שנה (תהלים ז, י), ואיך אדם יכול לחיות מאות שנים, ולהתענות בכל יום, כדי לתקן את זה?! ואל תתמה, אהובי, בני, שיש שנכשלו בחטא המגשם והמזהם והמגנה הזה כל-כף הרבה פעמים, שפכר

מובא בספר הקדוש והנורא "ראשית חכמה" (שער
 התשובה, פרק יג), וזו לשונו: "ומהדברים שצריך עכשו
 לתקן, הוא לתקן אות ברית הפגום בהוצאת זרע
 לבטלה, שאין אדם בזמננו נצול ממנו בבחירותו"
 וכו', עין שם. ואם פתב את זה לפני ארבע-מאות
 שנה, מה נאמר אנו בדורותינו אלו? אשר הכפירות
 והאפיקורסות והפריצות וההפקרות, השקוצ, תעוב
 וזהו עושים פריצות בין נשמות ישראל, ונערי בני
 ישראל נכשלים בחטא המר הזה, אשר הוא עון חמור
 מאד, עד שאמרו בזהר (וישב קפח), שעל פגם הברית
 ובפרט מאן דאושיד זרעא בריקניא, חס ושלום, אין
 מועיל על זה שום תשובה. ואמר רבנו ז"ל (שיחות-
 הר"ן, סימן עא), שעל כל דבר יש תשובה, ועקר
 התשובה הוא לבל יעשה עוד מכאן ולהבא, והוא
 מכרח לעבר באלו המקומות והענינים שהיה בתחלה
 ולהתנסות שם. וכשמרחם על עצמו עכשו, ואינו
 עושה עוד מה שעשה מקדם, ומשבר את תאוותו, זה
 עקר התשובה. וידוע, אשר האריו"ל תקן, שיכולים
 לפדות את העניות בצדקה, כמו שכתוב (דניאל ד'):
 "ונחטאוך בצדקה פרק"; ובפרט בימי שובבי"ם, שאז
 הוא הזמן לתקן את החטא המגנה והמשקץ והמתעב
 הזה. ולכן אשרי מי שנותן בכל יום שמונים וארבע

פרוטות לצדקה, או שמונים וארבעה שקלים לצדקה, או שמונים וארבעה דולר לצדקה. הכל כפי האדם, כי הצדקה מכפרת על הכל, וכשאדם מרבה בצדקה — מרבה בזכויות, ובפרט כשהצדקה היא בעבור צרכי הרבים. וכמו שאמר מוהרנ"ת ו"ל (לקוטי הלכות, גזלה, הלכה ה', אות יח), על פי מאמרם ו"ל (ביצה כט.): גזל ואינו יודע ממי גזל, יעשה מהם צרכי רבים. כי יש שפגם וחסא כל-כף, שהפגמים שלו נוגעים לכלל נשמות ישראל, כי אחד שחסא בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, בורא קלפות ומשחיתים, שעל-ידי-זה גורם שגם שאר נשמות קדושות יבואו לידי חטא המגנה הזה. ולכן מי שכבר חטא בחטא המזהם של הוצאת זרע לבטלה, ועכשו רוצה לחזור בתשובה שלמה, ולא יודע לעוד כמה נשמות קדושות גרם לחטא, לכן עקר תקונו לעסק בצרכי רבים, והוא — שישתדל שיהיה לו חלק בהמשכת התורה שמשכיכים הצדיקים הקדושים, הדבקים באין סוף ברוך הוא, ומחדשים חדושי תורה כאלו, אשר יש בכחם להחזיר את כל העולם בתשובה שלמה, ומתבררים ספרים כאלו שיש בכחם להחיות נפש כל חי, ולהוציא אותם מהנהמה שגפלו אליה. ולכן עקר הצדקה צריך להיות למען הדפסת והפצת ספרי רבנו

ו"ל, ותלמידיו ותלמידי תלמידיו. ולכן, אהובי, בני!
 מאחר שאתה יודע שפגמת כל-כף הרבה בחטא
 המגנה הזה, ואתה צריך להתענות כל-כף הרבה
 תעניות, עד שאין בכחך לעמד בזה, לבן איעצף ויהי
 אלקים עמך; ראה להרגיל את עצמך לתת בכל יום
 פ"ד פרוטות, ואם תוכל יותר — פ"ד שקלים, או
 פ"ד דולר, הכל כפי האדם, אין לתאר ואין לשער את
 גדל הזכות שיש לך בזכות הרבים, שבוראי על-ידי-
 זה ימחל לך הקדוש-ברוך-הוא על הכל, ולא תצטרך
 להתענות. ולכן ראה לתת כל ימי חייך כל יום ויום
 פ"ד פרוטות וכו' כנ"ל, ומכל שכן בימים אלו, ימי
 שוכבי"ם, שקוראים אז ש'מות, ו'ארא, ב'א, ב'שלת,
 י'תרו, מ'שפטים, שהם הימים המסגלים לתקן את
 החטא הזה, אל יחסר לך יום אחד שלא תתן את
 הסכום הנ"ל. וקדם שתתן את הצדקה, תאמר את
 התפלה הזו, כדי ליחד את כל העולמות יחד,
 שהפרדת על-ידי חטאתיך המרבים.

יִקַּח בְּיָדוֹ סֵכּוּם הַכֶּסֶף כַּמְסַפֵּר פ"ד, וַיֹּאמֶר אֵת זֶה
קָדָם שְׁנוֹתַן לְצַדֻּקָה:

לְשֵׁם יַחֲוֹד קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

וּשְׂכִינְתִּיהָ

תכון: יאהדונהי (זעיר ונוקבא)

וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ

וּרְחִימוּ וּרְחִילוּ

איההיורה

יאההיורה

לְיַחְדָּא שֵׁם

י"ה (אבא ואמא) בו"ה (זעיר ונוקבא)

בְּיַחְוֹדָא שְׁלָיִם

יהוה

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּהִתְקַשְׁרוֹת לְכָל
הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים שְׁבִדוּרְנוּ, וּלְכָל
הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים שׁוֹכְנֵי עֶפְרָיִם, קְדוֹשֵׁים
אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וּבַפֶּרֶט לְרַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ,
צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה,
רַבִּי נַחְמָן בֶּן פִּינְגָא זי"ע. הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא
לְקַיֵּם מִצְוֹת צְדָקָה לְתַקֵּן אֵת שְׂרָשָׁה בְּמִקּוּם

עליון בשעור קומה, וזפני שבזכות נתינת פ"ד פרוטות לצדקה, שיהיה תמורת ארבעה ושמונים יום של תענית, שחייב אני להתענות על-ידי פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שחטאתי, עויתי, פשעתי, רחמנא לצלן, והרע בעיניך עשיתי, ובזכות מעשה הצדקה זו יתחברו ויתקשרו ויתיחדו ארבע אותיות שם יהו"ה דכלליות ופרטיות: דאצילות, בריאה, יצירה, עשיה, שפגמתי בהם, ובזה שאני נותן בזרועי את הצדקה, יהיה נחשב אות ו' של שם הוי"ה, ואת הפרוטות יהיה נחשב אות י' של שם הוי"ה, ובחמש אצבעותי שאני נותן בהם את הצדקה, יהיה נחשב אות ה' הראשונה של שם הוי"ה, ובחמש אצבעות של המקבל את הצדקה, יהיה נחשב אות ה' אחרונה של שם הוי"ה, ובזה אזכה ליחד יחודא שלים בכל העולמות דכלליות

אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה, בְּפִרְטוּיֹת :
 נֶפֶשׁ, רוּחַ, נְשָׁמָה, חַיָּה יְחִידָה, שֶׁל כָּל
 פְּרָטוּיֹת וּפְרָטֵי פְּרָטוּיֹת שֶׁל הָעוֹלָמוֹת
 יִתְקַנוּ עַל-יְדֵי נְתִינַת צְדָקָה הַזֹּאת שְׂאֵנִי מְכוּן,
 כְּדֵי לְכַפֵּר אֶת מֵה שֶׁחָטָאתִי, עֲוִיתִי, פָּשַׁעְתִּי
 בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע
 לְבִטְלָה, שְׂאֵנִי חַיֵּב לְהַתְעַנּוֹת עַל כָּל חֲטָא
 פ"ד יָמִים, וְתִהְיֶה הַצְּדָקָה הַזֹּאת כְּאִלוֹ
 הַתְעַנּוּתִי פ"ד יָמִים, וְלִתְקַן מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי
 בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ חוֹתֵמָא דְּמִלְכָא, וְלִתְקַן
 מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּרַמ"ח אֵיבָרִים וְשֵׁס"ה גְּיָדִים
 שְׁבִיסוּד, כִּי כֵן יִסְדּוּ לָנוּ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל,
 לְפָדוֹת בְּכֶסֶף כָּל תְּעַנּוּת, וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ
 כְּאִלוֹ כּוֹנְנִי בְּכָל הַפְּנוֹת הָרְאוּיֹת לְכוּן
 בְּתִקּוּן זֶה.

וַיְהִי נַעַם אֲדָנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
 כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ :